

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Pedersen, Jens.

Motivet ubekendt.

København ; Kristiania : A. Christiansens
Forlag, 1905

158 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

JENS PEDERSEN
MOTIVET
UBEKENDT

1472

MOTIVET UBEKENDT

N_o

Af denne Udgave er der kun trykt det
Antal Eksemplarer, som er forudbestilt.

JENS PEDERSEN

MOTIVET UBEKENDT

PRIVATTRYK

A. CHRISTIANSENS FORLAG
KØBENHAVN – KRISTIANIA
MCMV

KIHLS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN

*C'était un pauvre petit être mysté-
rieux, comme tout le monde. Il ne
pouvait pas se faire à la vie . . .*

Maurice Maëterlinck : Pelléas et Mélisande.

N^{OGEN} paa Trappen! . . .

Op farer Magnus, tumler ud af Sengen, samler Bukserne om sig og hvisker hæst:

— Skynd dig op, Ellen! . . . for Himlens Skyld, skynd dig! Hvis der kommer nogen . . .

Skridtene lyder nærmere og nærmere, og han river hende ud paa Gulvet, kigger sig forvildet om i Mørket efter et Skjulested, men finder ingen . . .

Hvis det nu er Principalen, hvis han griber ham for anden Gang —

I sin Angst tager han hende i Armen for at lukke hende ud; men ligesom han faar Nøglen drejet om, hører han En stanse udenfor.

Han farer tilbage i Værelset, hun klynger sig ind til ham, klamrer sig fast ved hans Arm, i hans Klæder, og dér staar de op til Væggen, ganske stille og skælver og vover ikke at trække Vejret . . .

Jo, virkelig — Døren gaar op —

Det er Kommis'en!

Han gaar hurtigt ind, lige frem mod Bordet, men nu stanser han — har han mærket, at der er nogen? — han tænder en Tændstik og bliver staaende forbavset, medens han løfter Tændstikken for at se rigtig —

Magnus føler hans stikkende onde Øjne paa sig —:

Sese! — der staar den infame Lærling, Principalens Kæledægge, og stryger sig ned over Bukserne!

— Magnus kan ikke lade være med at famle og famle for at knappe dem —

Og Postmesterens fjortenaarige Ellen! Det er nydeligt. Har man kendt Magen? Det skal Principalen dog have at vide . . .

Magnus ser ikke op, og Kommis'en siger ingenting, men Magnus føler det, han skuler til Siden og ser Ellen, som staar ildrød i Hovedet og glatter og glatter paa den krøllede Kjole . . .

Kommis'en hader ham, han ved det, ved, at han nu vil gaa lige ned til Principalen og fortælle det . . . og faa ham meldt til Politiet — han er jo advaret. Men han er lammet, kan ikke *faa* over sine Læber at bede den væmmelige, slikkede Fyr om at tie . . . nej, han *kan* ikke, trods sin Angst — det vilde jo alligevel ikke nytte! . . .

Den anden tier stadig, bare stryger en ny Tændstik, mønstrer dem igen og tager saa ganske rolig sin Paraply henne i Krogen ved Vinduet, vender

sig lige saa rolig og gaar ud af Døren, som han slaar i med et Smæld.

Magnus sender et hadsk, fortvivlet Blik efter ham, tøver et Sekund raadløs; men som han hører ham fare ned ad Trapperne, styrter han uvilkaarlig til Døren.

Der stanser han. Han kan ikke aabne, kan ikke røre sig, *kan* ikke kalde ham tilbage — hver Lyd bliver siddende i Halsen. — Tilintetgjort synker han sammen: Det er for sent . . . alt er ude . . . han bliver jaget bort . . . kommer i Fængsel . . .

I Fængsel?!

Han samler sin yderste Kraft. Aandeløs spændt lægger han Øret til Nøglehullet —: Nu staar han dernede i Principalens Stue og fortæller det . . . han synes, han hører det Ord for Ord . . .

Han knytter Hænderne i afmægtig Trods, bider svælgende Tænderne sammen, nær ved at kvæles i sit Spytt, mens han stirrer vanvittig vildt omkring sig ud i Mørket og med et faar Øje paa Ellen —:

Der staar hun endnu paa samme Plet og glatter Folderne ud paa Kjolen!

Og op i ham stiger et ædende Had, et ædende Had mod hende, hvis Skyld det er . . . han kan ikke styre sig, han griber hende haardt i Armen, aabner Døren og vil slænge hende ud . . . Men saa ser han hendes taarefyldte Øjne i Gasskæret fra Trappen og

den skrigende Smerte i hendes Ansigt, føler hende trykke sig op til ham, og saa kan han ikke, han *maa* slippe sit Tag og *beder* saa mindelig:

— Lad mig være alene . . . Gaa, gaa, aa gaa! . . .

Og med et smerteligt ømt Kys paa hendes Pande skyder han hende varsomt ud ad Døren, som han laaser . . .

Han maa gribe fat i Haandtaget for ikke at falde om. Men han kan ikke holde sig oppe og slæber sig udmattet hen til Sengen, hvor han segner krampagtig hulkende ned i Puderne og bliver liggende og stønne, mens Angstens kolde Sved springer ham ud af hver Pore —:

Aa Gud, aa Gud! nu er alt ude, alt, alt, alt . . . Alt ude, fordi han har givet efter for den uimodstaaelige Fristelse — skønt han *har* stridt imod med Hænder og Fødder, skønt han har søgt at trænge Driften tilbage . . . Han er fortabt! fortabt . . . aa Gud!

Hvileløs kaster han sig om paa Lejet i skælvende Feber, udstøder vilde, klagende Hulk og graver sig dybere og dybere ned i Puderne, saa dybt, saa dybt i sin uendelige Fortvivlelse, indtil han falder ganske bedøvet hen, ligesom lammet af sin Ulykke, og bliver liggende i en fuldkommen sløv Døs . . .

— — Hvor længe han har ligget, ved han ikke.

Pludselig farer han op med et Skrig, lysvaagen igen: han synes, han hører nogen komme . . .

Han husker alt fra før, han er fortabt:

— Aa nej, jeg skal aldrig gøre det mere, trygler han, aldrig, aldrig mer —

Og med stive Øjne stirrer han hen imod Døren, hvorfra de maa komme, Principalen og Politiet og Kommis'en . . .

Men der kommer ingen . . . det var kun indbildt Støj, han hørte — han maa gribe sig til Hovedet for at sige sig selv, at der ingen er . . .

Og medens han anstrænger sig for at tænke og samle sig, husker han, at Principalen skulde ud i Selskab, at han ikke er hjemme . . .

Han kryber ud af Sengen — Benene ryster under ham —, og ved Lyset af en Tændstik ser han, at Klokken er halvni.

I en Fart slukker han Tændstikken, Skæret gør saa ondt i Øjnene —

Nej, der er ingen, som ved noget . . . Principalen kan ikke have faaet noget at vide, han maa have været ude allerede den Gang, før . . . ingen ved noget — endnu . . . ikke endnu . . .

Men imorgen!

Atter bliver han grebet af uendelig Haabløshed, og ganske hjælpeløst skriger han det ud, uden Lyd,

for Stemmen hænger fast i Struben —: — Fortabt — fortabt! I Fængsel — aa nej, saa hellere dø!

Dø!

Lynsnart, med Rædselens blinde Vished fænger Tanken. Og med den gyder der sig ligesom en forklaret Ro, Hvile og Sikkerhed gennem alle hans spændte Nerver. Han ser med et Frelsen — klar og endelig, helt afgørende — Frelsen fra Skammen og Elendigheden. Og uden mindste Tvivl eller Fortvivlelse staar han der, som en Mand pludselig — føler han —, der kun har et at gøre, og som ved det og vil det. Som har gjort op med sig selv: han kan ikke leve efter dette ... hans forfærdelige, utæmmelige Drift — saa umættelig den er, der aldrig kan stilles ...

Nej, dø, dø, Døden!

En ny Kraft, et nyt Mod, Afgørelsens, rinder igennem ham, han synes, at han vokser, vokser og vokser, en usigelig Klarhed fylder hele hans Sind — Modet, Kraften og Viljen til at dø.

For første Gang i de atten Aar, han har levet, kommer Dødstanken for Alvor over ham. Altid før har han lovet og svoret sig selv at kæmpe ærligt og kækt Livet igennem mod den forhadte Drift, som han lovede sig det i sin Barndom, i det modbydeligste og rædselfuldeste Øjeblik, han har oplevet.

I samme Nu staar det altsammen lyslevende for ham igen, det, som er den truende mørke Baggrund for hele hans Ulykke og Elendighed, det, som skete den Aften, da han var otte Aar, der fyldte ham med Rædsel og Væmmelse, men samtidig vakte hans Drift og skabte den glubske, umættelige Sanselighed, som blev hans forfærdelige Forbandelse siden.

Magnus spærrer Øjnene vidt op, men ser det alligevel for sig, *maa* se det —:

Hans Fader, der efterhaanden var blevet helt fortrukken og forfalden, kom fuld hjem — som sædvanlig — og gav sig uden Spor af Grund til at prygle løs paa ham selv og Henrik og Niels, bare fordi de ikke var klippede tæt nok. Han sparkede dem som et vildt Dyr, og de kastede sig i Angst om paa Gulvet og rullede sig bort under hans Spark, til han tilsidst styrtede omkuld over Henrik, og gamle Stine fik dem puttet i Seng —

Inde i det lille blaa Sovekammer, hvor Maanen faldt klart ind, laa de saa, skælvende, halvdøde af Skræk, Henrik og han selv i den store Dobbeltseng lige ved Siden af Faderens, uden at turde sove — tænk, om han slog dem ihjel, naar han nu kom! — Og medens de laa der tæt op mod hinanden og skælvede, sagde han inde i Stuen med sin drukne Hikken til deres sindsyge Moder, hun skulde komme ind til ham. Mag-

nus hørte ikke, hvad hun svarede; men da han kiggede ind gennem Nøglehullet, saa han, at hendes Øjne lyste saa underligt, og han blev liggende paa Knæ og stirre ind i Stuen paa de underlige Øjne...

Men som han laa saadan paa Knæ og kiggede, saa han med et Faderen rave henover Gulvet derinde for at gaa ind i Seng, og straks laa han igen angst og bævende nede ved Siden af Henrik, saa sjæleangst, for han kom til at rasle med Laasen, lige da Faderen dinglede ind ad Døren. Men den Drukkenbolt hørte ingenting, han snublede over Dørtrinnet og tørnede mod deres Seng — og midt i sin Angst følte Magnus en vellystig Glæde, da han rasede over Stødet og stod og ømmede sig.

Henrik gav sig til at snorke, for at han skulde tro, de sov.

— Hold Kæft med den Snorken! rævede han arrig, mens hans klædte sig af og vaklede frem og tilbage, og Henrik turde ikke andet...

Endelig stod han der afklædt med en sær, stiv Gysen over hele Kroppen, og da han havde faaet det ene Ben op i Sengen, sagde han underlig bærende:

— Naa, Emilie! Hvad bliver det til? — og lagde sig ned.

Og Magnus hørte gamle Stine hviske derinde:

— Næ, De skal ikke, Frue!

Og Moderen ivrig:

— Men jeg tør jo ikke andet . . .

Et Par Sekunder var der stille. Saa blev Faderen utaalmodig.

— Naa, skal jeg ind og hente dig? hvæsedde han og tumlede ud af Sengen, og lidt efter kom de ind begge to — Moderen i sin hvide Nattrøje og hvide Benklæder.

Stille som Mus laa de, Henrik og han selv, med tilbageholdt Aandedræt midt i den brændende Sved; og nu saa Magnus Faderen begramse deres kære, stakkels, sindssyge Moder med sine modbydelige Fingre og hende stige op i Sengen —

Han gøs — han kunde ikke fatte, at hans egen Moder vilde gaa ind og sove hos saadan et Dyr —!

Men saa væltede Faderen sig over hende og besavlede hende med Kys, og hun fandt sig i det — Magnus fo'r i et Forfærdelsens Sæt ind til Henrik —!

I det samme rejste han sig halvt op og brummede ærgerlig:

— Jeg kan ikke komme til . . . Du maa ligge ordenlig . . .

Og hun lagde sig anderledes, og igen væltede han sig over hende og hævede sig op og ned, til hun skreg af Smerte.

Men han sagde bare haardt:

— Naa, naar jeg ikke kan faa noget hos Dig, saa kan jeg gaa ned i Gaasegade, der vil de gerne . . .

At hun ikke løb fra den Mand, der gjorde hende Fortræd.

Nu forstod han, hvad det var, Faderen gjorde nede i Gaasegade hos Helga, hende, Moderen altid rev ham i Næsen, naar han mishandlede hende. Men den Aften sagde hun ikke: gaa Du ned til din Helga! . . . nu, nu, der var allermest Grund til det. Tværtimod, hun sagde med en sært udslukt, næsten kærlig Stemme:

— Det er Benklæderne lad mig tage dem af! — og hun skyndte sig op og tog dem af . . .

Og han væltede sig over hende igen, og denne Gang skreg hun ikke, og igen og igen og igen, til han endelig gispende faldt om og udmattet snorkede ind.

Og Moderen, der listede sig ganske sagte ud paa Taaspidserne.

— — — Aa, den forfærdelige Aften!

I hastige Glimt ser Magnus det altsammen for sig, saa levende nær og dog saa fjernt, saa klart og forstaaeligt nu, da han selv er falden som Offer for sin Drift.

Han husker den Afsky, der fyldte ham —: saa megen Modbydelighed havde han aldrig tænkt sig; at det var til!

... Det var altsaa paa den Maade, Børn blev til, i et saadant dyrisk Øjeblik — han, som havde læst om Eventyrprinsers og Eventyrprinsessers Kærlighed og Lykke ... han husker, hvor han laa længe hen og slet ikke kunde falde i Søvn og svor, at han skulde da aldrig —! Og hvor han siden har hadet den Fader!

Men nu da han har besluttet at dø fra Skændselen og Fængsel og Vanære, nu opløser hans Had sig pludselig ... Alt, hvad han før har givet sin Fader Skylden for og den Aften, det er jo noget, som er og lever uomgængelig inde i ham selv —, som ingen andre og heller ikke han selv kan gøre for eller modstaa, altsammen, — han fatter blot ikke, at denne Fader har kunnet leve videre ...

Naar han tænker paa, hvor knugende, hvor overvældende det kom over ham selv —!

Det var nogle Dage efter. De laa, Henrik og han, tidlig om Morgen og hviskede om den Aften inde i den store Dobbeltseng, og Faderen laa og snorkede i den anden. Saa fandt han paa, at de skulde prøve ligesom Faderen og Moderen, og han gik ind i det store Sovekammer og hentede deres lille femaarige Søster.

... Henrik vilde ikke være med og sagde, at han skulde lade være, men det brød han sig ikke om, han vilde prøve. Og han prøvede, men maatte op-

give det, fordi han ikke vidste, hvordan han skulde bære sig ad — og i det samme var han ude af Sengen.

Ganske stille listede han sig ind til Moderen og smuttede op i Sengen til hende, og dør laa han og gned og trykkede sig op ad hende for at se, hvad hun vilde sige; men hun sagde ikke noget, lod som ingenting. —

Som han dog husker det, alt, hvad han har lidt under disse Indtryk, da Driften en Gang var vakt og for Alvor trængte paa . . . Altid stod denne modbydelige Dyriskhed fra den Aften for ham, naar Trangen meldte sig; men hans Fantasi den arbejdede, arbejdede og arbejdede, uafviselig, pirrede og pirrede ham, og saa overgav han sig til den, indtil han sløv og udmattet faldt sammen og hverken kunde sanse eller samle. Altid uden virkelig Tilfredsstillelse, altid!

Saa vilde han sløve den Trang, vilde dræbe den, for han følte sig som et Dyr, et Svin, ligesaa svinsk som sin forbandede Fader den Aften . . . Men tilsidst kunde han ikke holde det ud, og saa tog Fantasien stærkere fat, stadig stærkere, fordi den ingen Udladning fik . . . den havde arbejdet med alt dette raa og ufattelige, mens han gik om i stille Fortvivlelse og ikke kunde tale med nogen om det! . . .

Hvor er det ham altsammen fjernt og uvedkom-

mende nu! Han er saa fri og saa let, nu han skal dø.

At den Tanke aldrig er kommen op i ham før, saa havde han for længe siden været frelst...

Haha! nu gaar hans Kammerater og venter ham derhenne ved Billardet. Det har jo været hans eneste Adspredelse i alle hans tunge Tanker i dette Hul af en Provinsby, hvor han nu har været stængt inde i et Par Aar. Gud ved, om det var gaaet saa galt, hvis han havde været ... hvis han var bleven inde i København, hvor der var saa mange Kvinder, som solgte sig — —?

Men det er for sent at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet.

Nu vil han tage Livet af sig og dø fra det hele. Det vil være det bedste for ham selv og for alle dem, han holder af — hans kære Søsken og — nej, Gudskelov, at hans stakkels Moder ikke faar det at vide —!

Naar hans Brødre og Søstre nu hører, hvor slet han har været, skønt han var advaret — de vil naturligvis aldrig kunne begribe, at han kunde ikke gøre for det. De vil sige, at det er Synd — og de skulde blot ane, hvor han har kæmpet i alle disse Aar...

Pludselig synes han, at han hører nogen paa

Trappen, og han styrter hen og stemmer sit Øre mod Døren og bliver staaende aandeløs lyttende.

Men nej, det var ingen.

Hvis de nu kommer, vil han springe ud af Vinduet her oppe fra Kvisten og slaa sig ihjel paa Stedet.. eller flygte —

Ja! Han vil flygte, løbe sin Vej — de skal ikke faa fat i ham og forbitre ham Livet, ikke et Sekund. skal nogen faa Lov at forlænge Livet for ham...

Han bliver staaende i kold, haard Trods.

Saa bliver han ligesom blødere. Han vil ikke overleve sin Skam og Fængslet. Tænke sig, som han er, altid under Opsyn og Bevogtning, Dag og Nat!...

Og de kære Søsken — de vil tilgive ham, naar han ikke er mere. Det vil han bede dem om, før han flygter bort og dør og forsvinder for evigt og godt... Og Henrik vil forstaa ham...

Han tænder Lyset i Stagen, og ved den svage Flamme skriver han — hans Haand skælver feberagtigt, men han tager sig sammen, skynder sig —:

Kære Søsken!

I havde i mig en daarlig Broder.

Tilgiv mig.

Magnus.

Saa!

Moder, dig, Stakkel, kan det jo ikke nytte at skrive til, gisper han og bliver staaende hældet over Bordet.

... Men skulde han ikke ogsaa skrive til Faderen? Han, som lod dem sulte og mishandle dem, dem og Moderen —?

Magnus kommer til at huske, da han selv for lidt siden var ved at gøre Ellen Fortræd og slænge hende fra sig — han føler en knugende Usikkerhed ved Tanken...

Jamen, jeg dør jo nu, vaander han sig, jeg dør — jeg gør ikke nogen ondt mere... jeg dør... Ellen! Ellen! vær ikke vred paa mig... jeg elsker dig jo... jeg trængte jo saadan til dig — jeg vilde være saa god imod dig...

Han maa have Luft, han kvæles, og aabner Kvistvinduet.

Ved Trækken ude fra slukkes Lyset, og han staar atter i Bælgmørke og stirrer ud i Vinteraftenen.

Hvad er det? Det er blevet flygende Snestorm. Den tager Rushtag i Vinduet, saa det klirrer og rasler paa sin Krog.

Men det er et herligt Vejr for den, der skal dø! Ud af Byen vil han flygte, ud paa en af Markerne. Der vil han lægge sig ned, mens Stormen farer hen som en Dødssang og Sneen fyger ham til, indtil den helt begraver ham...

Han tager langsomt Frakke og Hat paa.

Naar nu bare ingen ser mig, mens jeg flygter bort, tænker han og tager Galosjer paa for at dæmpe Lyden af sine Trin . . .

Og efter at han med et kraftigt Greb har aabnet Døren, som er saa slem til at knirke, lister han sig ned ad Trappen, aandeløs, stanser hvert Øjeblik for at lytte . . . sniger sig forbi Køkkendøren med tilbageholdt Aandedræt . . . nej, ikke en Lyd! . . . og videre ned i Stuen, forbi Kontordøren — heller ingen . . . hverken Lys eller Lyd . . .

Han styrter over Gaarden ud ad Porten, ud i den tilføjne Hovedgade, hvor det ikke er til rigtig at se hverken Huse eller Lygter gennem Sneens hvirvlende tætte Slør.

Der er naturligvis ingen Mennesker ude i Aften —. Han skimter de mange oplyste Ruder . . . De hytter sig lunt, de, som ikke har noget at være ude for i det Herrens Vejr.

Magnus styrter af Sted uden at stanse, kæmper sig frem mod Stormen. Han smøger Frakkekraven op; han maa holde paa Hatten og trækker Skyggen godt ned for Ansigtet —: af Sted bare, udenfor Byen, bort for at dø!

Uden at have mødt nogen slipper han ud, og da han endelig er naaet til Hovedlandevejen, Hjørnet, hvor den store Maskinfabrik ligger mørk og uddød

efter Lukketid, holder han inde og støtter sig mod den kolde Mur, hvor der er Læ.

Men saa er det, som om Angstens Kraft ganske forlader ham, og atter lammes han af Fortvivlelse —

Hvorhen skal han flygte? hvorhen, nu han er sluppet bort? . . .

Magnus bliver staaende lænet mod Muren, mens den forrygende Storm suser og hyler i Telegraftraadene, saa uhyggeligt! — og han trækker svælgende Vejret, som han næsten havde tabt . . .

Aa gid, gid jeg havde tabt det, gid jeg ikke kunde aande mere, gid jeg var død, jamrer han, uden at jeg havde mærket det!

Tanken om Døden fylder ham igen helt, men med en uovervindelig Rædsel.

Dø her — lægge sig ned her og dø som en Hund, mens Sneen dækker ham til og fryser ham ihjel . . .? Og hvis nogen fandt ham, før han er død . . .?

Ikke her! vaander han sig. Jeg vil hjem først, hjem til København. Jeg vil endnu en Gang se mine kære Søskende . . . jeg kan ikke dø, uden at jeg har sagt dem Farvel, ikke før jeg har set dem og talt med dem og været kærlig imod dem . . . De skal vide, at jeg ikke var ond, de skal tænke paa mig med Kærlighed . . . Naar de nu hører alt det slette om mig, saa skal de dømme mig mildt,

og i alt Fald de skal sige, at jeg var god og kærlig . . . naar de engang bliver store, stakkels smaa, som sulter og lider Nød . . .

Han vil ikke dø her paa Landevejen, paa en Mark eller i en Grøft . . . han vil endnu en Gang være god mod sine kære — han vil give dem Mad . . . og Kager — han har jo nogle Penge tilbage af sin Løn — — —

Men pludselig hører han Hundegøen og Tuden, og han sætter i Løb, løber og løber —: hvis det er Forfølgerne, der er ude efter ham med et helt Kobbel Hunde!

Han jager sanseløs af Sted, nu har han ikke mere Stormen i Ansigtet — Vinden bærer ham frem, Sneen pisker ham i Nakken, og mens han styrter af Sted, bider han Munden sammen for at spare paa Vejret.

. . . Og saa vil han gaa op til Henrik, som nu er Student, som kun er et Aar ældre, og som er saa klog —

En underlig Fyr, tænker han. Den Dag han blev Student, gik han hjemme fra, bort fra det uudholdelige Hjem, uden Penge næsten, og har siden kæmpet for Føden . . . Han er klog og god . . .

Der vil jeg gaa op og ganske tilfældig fortælle ham, at der er en anden Lærling, som har gjort det,

jeg har gjort, og taget Livet af sig — og saa vil jeg høre, hvad han siger . . .

Eller hvis han nu rent ud sagde Henrik Sandheden, som det er . . . ?

Nej, for det kan jo være, at han vil fraraade ham at dø, og det vil bare være at begynde dette forfærdelige Liv forfra . . . Det er bedst at gøre, som han først har tænkt; for sige Farvel til Henrik, det vil han nu . . . saa meget som de har oplevet sammen af godt og sørgeligt, mest sørgeligt . . . Hvordan mon han har det med sin Drift? det har de aldrig talt om . . . Hvor de egentlig er gledet fra hinanden! Det er snart to Aar siden, ja, lige siden han rejste her ned til den elendige Provinsby, har de næppe talt ordenlig sammen . . .

Og gamle Stine vil han gaa op til. Han vil naturligvis ikke sige hende noget; det vil gøre hende saa ondt, hun, som altid har holdt saa meget af ham. I de sejsten Aar hun tjente hjemme, har hun set dem allesammen blive født og vokse op, været dem i Moders Sted, og aldrig brød hun sig om andre end dem, ham og hans Søsken. Hun hang ved dem og delte Sult og Nød med dem, selv da hun ikke fik en Øre i Løn mere, lige til hun langt om længe blev lykkelig gift. Og saa glemte hun dem alligevel aldrig. Niels tog hun til sig og opdrog ham til hans Konfirmation. Aldrig vidste hun, hvor godt

hun vilde gøre det for dem, naar de besøgte hende.

Stakkels Stine! hendes Lykke varede kun kort, og siden Mandens Død har hun hutlet sig igennem med at vaske for Folk og leje Værelse ud til en ækel, lille, pukkelrygget Skomagersvend . . .

Magnus ser hende staa dør bøjet over den dampende Vaskeballe inde i det snævre Køkken og slide i det for at redde et kummerligt Udkomme, mens Kræftsvulsten i Maven tager Vejret fra hende . . .

Naar han nu kommer op til hende derinde i Vognmagergade og banker paa, og hendes to Smaahunde farer ud og springer op ad hans Ben i henrykt Gøen, og hun selv med et Glædesudraab slipper Vaskeballen og det hele og rækker ham sin vaade Sæbehaand og kysser ham saa kærligt paa Kinden, som hun plejer . . . det bliver nok det sidste Kys, han faar . . .

Han vil ingenting sige, det nænner han ikke; blot være god imod hende for sidste Gang . . .

Hun vil græde, bitterlig vil hun græde, naar han er borte — det ved han da . . . al den moderlige Æmhed hun har haft tilovers for dem allesammen . . . og hvor hun var naturlig og ligefrem altid! Alting kunde de betro hende . . .

Da han nu var deroppe, sidst han var i Byen, og hun lavede Kaffe til ham . . . han sad i hendes eneste

Stue i Sofaen, og han maatte fortælle blot til ét Menneske det forfærdelige, da han første Gang var bleven overrasket med Ellen af Principalen selv — han havde lavet en Historie om, at det var en Lærling dernede i samme By, hvor han var —, saa sagde hun bare disse Ord:

— Hvor kunde han dog gøre det, Magnus? Hvorfor tog han dog ikke en voksen? ... Men, Magnus, Du maa love mig, at Du alletider vil gaa til rigtige Piger ... og han lovede det!

Magnus virrer med Hovedet og løber til igen, han var næsten gaaet istaa.

Hun skulde have anet, at det var mig selv ...

Hun vil aldrig kunne forstaa, hvad jeg har gjort. Men tilgive mig vil hun, det gode Menneske, som ikke kender til alt det daarlige, man kan gøre, naar man mister Magten over sig selv ...

Ja, hun vil græde over ham, naar han er død, og hun vil mindes ham i Kærlighed og tilgive ham ...

Hvor det vil blive sært at sige hende Farvel! Han vil vist komme til at græde ... Men hun skal ikke mærke noget ...

Han, som altid har glædet sig til, at han skulde sørge for hende, naar hun blev rigtig gammel ... hun skulde ikke slide saa, og leve i det forfaldne, ækle Kvarter, hvor hun maa bo Dør om Dør med Skøger ...

Og nu . . .

Hun var saa lykkelig, da Manden levede; saa trist alting maa være hende nu . . .

Hvor hun vil straale af Glæde og le med de gode, kærlige Øjne, naar hun ser ham, det ved han . . .

Og saa kan han aldrig hjælpe hende, kun gøre hende Sorg, hvis han lever og bliver straffet . . .

Men Niels vil nok gøre hende tusendfold Gengæld for al hendes Godhed — han har det saa godt i sin Smedelære ovre i Jylland.

Han selv, — Lykken skulde aldrig komme til ham . . . Døden, den — — —

Hvor det alligevel er en herlig Sikkerhed at være fri nu, fri for Kamp og Sorg og Farer, at vide sig fri og frelst . . .

Der kan ikke ske noget nu. Naar han kommer til Sorø, vil han tage med Toget . . .

Magnus føler slet ingen Træthed; det er, som hans Legeme er lige saa frit som hans Sind.

Helst vil han gaa hjem til de Smaa, naar Faderen ikke er hjemme . . . Eller nej! skulde han ikke hellere gaa op til ham og sige ham, at nu tager han Livet af sig, fordi han ikke vil leve et saa usselt og skadeligt Liv som han . . . Sige ham alt det Had og den Afsky, han har baaret paa overfor ham — det kan maaske blive ham en Advarsel . . .?

Skønt han sagtens ikke kan gøre for, at han er

saa ond. Hvis han nu har kæmpet imod lige saa tappert og haabløst som han selv . . .

Alle de Prygl og Spark den Fader dog har givet dem allesammen — ogsaa de har vist gjort hans Drift saa altovervældende . . . hvilken Vellyst de tilsidst var blevet ham!

Ja, han *vil* træffe ham. Netop! Han skal være saa rolig, saa at han kan se, med hvilken Sindsro han er gaaet i Døden. Hvis han saa lærer, at han selv skal dø — det vil bringe gode Forhold for de Smaa. Familien vil hjælpe dem, naar denne Fader er borte; Moderens Familie er velhavende, men den hader Faderen, giver ham Skylden for alt, for Moderens Sindssyge og hele Hjemmets Nød og Fattigdom . . . og fordi han drikker alle Pengene op og har snydt og bedraget, saa de har maattet redde ham fra Politiet . . .

Ja, han vil rent ud *bede* ham om at tage Livet af sig, som han selv vil gøre, sige det ligefrem til ham, hvor stor en Lykke han kan skabe for sine Børn . . .

Hvor hele Livet er bundløst! Døden er dog det eneste sikre . . . lidt før eller senere, hvad gør det? — dø skal vi dog alle . . .

Livet er ikke til at finde ud af — man ved hverken ud eller ind. Altid gør man Fortræd, naar man vil det bedste . . . Han elskede virkelig Ellen saa

inderlig, følte en usigelig Trang til at værgе og værne hende, men saa tog Driften Magten fra ham og — ja, han var jo næsten ond imod hende, da de blev opdaget . . . Saa kærlig og tillidsfuld hun har været — alt, hvad han bad hende om, gjorde hun . . . og hvor han har været hende taknemlig og villet give hende al sin Godhed og Æmhed til Gengæld! . . .

Der er saa meget han ikke forstaar og ikke har tænkt over før — og nu er det saa ligegyldigt . . . for sent. — — —

Lidt efter lidt har Magnus stakaandet sagtnet sin Fart, han bare flytter Benene og lader sig bære frem af Stormen. Han er blevet helt blød om Hjertet, han føler sig alligevel lidt træt nu af at trave og vade i Sneen.

Hvor her er mørkt og øde . . . lukket og slukket i alle Huse og Gaarde . . . Naa, der kommer endelig en Vogn! . . . Nej, han vil ingen møde; de skal ikke kende hans Spor, hvis Politiet er efter ham. Herregud, de kan da godt lade ham være i Fred, nu gaar han jo bort frivillig og tager selv sin Straf . . .

Han kaster sig plat ned bag en Skærvebunke og bliver liggende der, dirrende over hele Kroppen, til Vognen er kørt langt forbi og Lyden taber sig i det fjerne.

Hvis han bare var sikker paa at dø, at fryse ihjel, saa lige saa godt her først som sidst.

Men nu kan Sorø da ikke være langt borte, han synes, han skimter Lys gennem den flygende Sne. Det er bedst at komme paa Benene igen . . . Der har været Marked der i Byen idag, husker han pludselig, saa er der vist aabent i Gæstgivergaarden . . . Der vil han gaa ind og faa lidt varmt i Livet, han fryser saadan.

Han rejser sig og sætter sig i Bevægelse, løber sig varm igen.

Det vil blive underligt at komme der. Hvor ofte har han og Kammeraterne ikke cyklet her ad Landevejen ind til Sorø i Sommer og spist og drukket og spillet Billard paa den Gæstgivergaard!

Han vil lade som ingenting, som om han har været til Marked og skal med Toget til København . . .

Maaske bliver der slet ikke Tid til at komme der — først maa han høre om Toget . . .

Magnus slaar over i Gang.

Hvor det er dejligt at føle sig udenfor det hele . . . det er saa forbi, saa afgjort . . . ingenting har han at tænke paa mere, hvilken Hvile for Hjernen oven paa al den Angst og Spænding. Det er egentlig helt sært at kunne gaa her og gøre det altsammen op som et almindeligt Regnestykke, hvis Facit er givet.

Men hvor her er tungt at gaa, saa gennemisnet og forfrossen han er, død og stiv i alle Lemmer. Bare han ikke var saa træt . . .

Bedst er det, om Toget gaar med det samme, saa kan han sove maaske og køre lige ind til København.

Skønt det bliver altfor tidligt at komme hjem! Det kan gerne vække Mistanke . . . det vil allerede vække Forundring nok, at han kommer overhovedet — det er ikke mere end ti Dage siden, han var hjemme, og der plejer da at være en Maaned imellem . . . Og saa paa en Hverdag!

Naa, han maa finde paa, at det er for Forretningen, han er i Byen, og han kan altid fordrive Tiden paa en Morgenbeværtning, før han gaar hjem . . .

I det samme naar han Sorø.

Hvor der er dødt! Hist og her et enligt Lys, de sparsomme Lygter staar helt hyllede i Sne, og deres Flamme giver kun et mat, sløret Skær.

Men pludselig hører han Latter og Larm og Sang, og han ser Gæstgivergaarden — der er Lys og Mennesker, Markedsgæster sagtens . . .

Han er træt og kan næsten ikke slæbe sig længere.

Men nej, han vil ikke mere i Kast med Mennesker. De vedkommer ham ikke . . . nu vil han gaa lige til Banegaarden.

Og videre stavrer han — Jernbanestationen er et godt Stykke Vej borte . . .

Der ligger Akademiet snedækt og sovende med alle sine Drenge. Gud ved, hvad de vokser op til? — nej, der er et enkelt Lys — det er vel en af Lærerne eller Rektor, en stille, natlig Gransker i gamle Bøger . . . ak, hvis Bøger kunde hjælpe ham! — Og Skoven staar saa mørk, og alt er saa hvirv-lende, flimrende for hans Øjne, der blændes i Sne-foget.

En Kane klingrer forbi i susende Fart, og høje, lidt drukne Stemmer bryder brutalt gennem Mørket og Stilheden, mens Hesten jager af Sted.

Helt mørkt er det en Stund, han tænker ikke mere, traver bare mekanisk fremad.

Men paa engang staar han stille med et Ryk. Der lyder Dansemusik! Og lidt efter opdager han gennem Snesløret Klubbens oplyste Vinduer. Der er Markedsbal. Han ser paa Rullegardinerne Skygge efter Skygge af dansende Par, han aner hede Lege-mer . . . nøgne Skuldre — Kvinder.

Og han skynder sig straks af Sted, forfærdet over sin Længsel mod Livet, mod Fest og dejlige Kvin-der. Han styrter bort som et anskudt Dyr — bare han naar Toget!

. . . Men det er jo sandt, der gaar næppe Tog før

henad Morgenstunden — Eksprestoget holder ikke ved Sorø — — —

Naa, der ser han endelig Hotellet og Stationen lige overfor.

Magnus skynder sig ind paa Banegaarden og læser paa et Opslag, at Toget først gaar 4,9 . . .

Hvor han er stivfrossen og træt og vaad; han mærker det først rigtig, nu han staar stille. Hans Fødder og Hænder er følesløse af Kulde.

Det var vist allerklogest at lægge sig i Ventesalen og sove, til Toget kommer. Men ovre paa Hotellet er der alligevel Lys og Varme, og han trænger saadan til lidt at styrke sig paa . . .

Der var der engang en Buffetjomfru, som saa saa graadigt paa ham — Gud ved, om hun er der endnu?

Hvorfor tog han hende ikke? . . . Hvis hun er der, vil han —. Nej!

Han har været angst og sky og ærbødig overfor Kvinder altid! . . . Altid har de taget ham . . . undtagen Ellen; hende gled han imod, uvilkaarligt, han kunde ikke gøre for det . . . hende elskede han . . . det var ikke blot Brynde, det var hans Livs eneste Kærlighed — og saa var det forkert, en Forbrydelse . . . Aa, hvor han fryser!

Magnus gaar over paa Hotellet.

I NDE i Gangen tramper han Sneen af sig, ryster Frakken, hænger den op paa Knagerækken sammen med Hatten, sætter Galosjerne fra sig, og imens lyder et fortumlende, øredøvende Spektakel ud til ham.

Saa aabner han Døren til Skænkestuen, og med det samme skærer Gassen i hans Øjne, som næsten er blinde af Sneen, skærer, saa det svier i dem. En tung, mættet Varme ætser sig ind i hans kolde, frosne Hud, snigende gennem alle Porer, en Os af Spiritus og Mad og Tobak ligefrem kvæler hans Aandedræt, hæse, raabende Stemmer og Hosten og Spyttten og Latter larmer ham imøde, og Hoveder og Klyn-ger løsner deres vage Omrids i Lysskæret.

Magnus staar der uvilkaarligt undrende, forbløffet næsten, som om han helt paany vaagnede til Live.

Hans første Tanke er at trække sig tilbage straks, gaa igen; hvad vedkommer Livet ham? og disse ukendte Mennesker i denne forpestede Luft?

Men hurtig som Indskydelsen kommer, forflygtiger den — Varmen gyder sig ind i ham, vækker ham — han vil blive, han trænger ogsaa saadan til noget at styrke sig paa.

Ensom vil han sætte sig ned mellem alle disse fremmede, ensom blandt mange, sidde henne i en Krog, i den Krog der, som er fri, med sine egne Tanker og lade de andre om deres ...

Hvor det gør godt at sidde ned! Det kribler forunderligt i hans dirrende Nerver ... Hans Fødder og Hænder snurrer og suser — det farer som en Smerte igennem ham — hans ene Ben sover ...

Nu synes han, at han ogsaa ser klarere ... Han smelter, tør op ligesom.

Opvarteren?

Hvor der er travlt! ... Naa, der er en Dreng — —

Han bestiller en Kaffe og ser sig omkring. Men saa hører han henne fra Buffeten, at hans Bestilling gentages, raabes højt og skingert ud i Køkkenet: *én* Kaffe!

Han kigger derhen og faar Øje paa Jomfruen — jo, det er hende! hun er her altsaa endnu ...

Men hun ser ikke ad hans Kant; hun raaber Bestillingerne ud igennem Lugen til Køkkenet, tager imod og udleverer til Kellneren, og han betaler og besørger dem videre til Gæsterne. Men hver Gang der er en Pavse, er hun straks ivrigt optaget af at

tale og fjase med en Herre — en Handelsrejsende vel eller en Kommis der fra Byen — han ligner den modbydelige, slikkede Fyr, som er Skyld i, at han nu maa dø —.

Se, hvor frækt hun ler ad de Bemærkninger, han hvisker hende i Øret ... og saa underfundigt hun smiler! ... Hun er ækel ... Hvad bryder han sig ogsaa om hende?

Drengen bringer Kaffen.

Magnus slubrer den koghed i sig, begærligt svælgende og bestiller en Kop til. Han begynder at spise af et Stykke Wienerbrød ... aa, hvor han er sulten ogsaa!

Saa dejligt lunt her er, mens det sner og stormer derude, og som her er mange Mennesker.

Han ser sig omkring.

Rundt om Bordene sidder de brede, tykke og rødhovedede og bralrer. Nogle drikker bare Skaal paa Skaal, andre synger eller holder Taler, og andre igen klasker Kortene mod Bordpladen og ler og skændes.

Det er mest Prangere, Slagtere og Kommissionærer, som har været til Marked, det er tydeligt at se og høre — Samtalen drejer sig om Heste og Kreaturer og Penge.

Penge og Kreaturer og Heste ...

De har ikke Tanke for andet. De overbyder og

overdøver hverandre, bedyrer med Eder og Næveslag i Bordet ...

Men hvad er det?

Det giver et Sæt i Magnus, han studser, og han lytter med begge Øren.

Ud over Larmen, fra Bordet derovre er der fløjet en Stump af en Samtale:

... En, der har taget Livet af sig!

Hjertet stanser i ham, han griber sig til det og lytter i stum Forundring:

— Fordi han mistede alle sine Penge; men han kunde jo lade være ...

Magnus hører ikke mere, Larmen sluger Ordene.

Ikke andet, tænker han. At tage Livet af sig for det? At dø for Penges Skyld?

Naa, men der er maaske andre Grunde. Maaske har han stjaalet?

Han anspænder sig for at høre. Men han kan ingenting opfange.

Hvem mon det er, der er død?

Hvad ved de Mennesker for Resten om, hvorfor han er død? ...

— Kom herover, Hansen, raaber en bred, rød-musset, tyk Slagtermester, som sidder ved Bordet ved Siden af sammen med en bleg, snavset Cyklesmed i Arbejdstøj.

Magnus ser sig om efter Hansen.

En blind Mand, lidt længere borte, farer forskrækket sammen, men nikker saa ud i Rummet — han har vel kendt Stemmen —.

— Ja, kom, Hansen! Ka' Du finde en Bajer ved Bordet herovre, saa ka' Du vel nok flytte Stolen og slukke Tørsten — for tørstig er Du vel, det plejer Du da van? . . .

Slagteren blinker til Smeden, de skal have en Spas for med den blinde — Øllet, tre Glas, staar der allerede.

Hansen rejser sig fra sin Plads, fumler efter en Violinkasse, som staar under hans Bord; han føler sig forsigtigt frem med Stolen i den anden Haand og kommer hen og faar sat sig — det er vist en Musikant fra Markedet.

Mens Smeden siger Godaften og rækker ham Haanden, river Slagteren Cigaren ud af Munden paa ham og lægger den paa Bordkanten.

— Naa, fat nu Gevær! griner han.

Hansen griber efter et Glas, men brænder sig paa Cigaren.

De morer sig alle tre hjerteligt over Spøgen. Mesteren skogrer op, Smeden ler hikkende indad, og den blinde fniser og finder sit Glas.

De klinker og drikker.

Slagteren tørrer Overskægget med Bagen af Haan-

den og siger gravalvorlig, men med et Sideblink til Smeden:

— Ved Du egentlig, hvorfor jeg saa godt kan li' dig, Hansen?

— Næ —? siger den blinde.

— For det, at Du er li'saa tyk som mig selv ... Jeg tænker saa tit paa de Ligbærere, som skal slæbe mig, naar jeg er død, hahaha!

— Hihi, hikker Smeden og godter sig.

Magnus kunde slaa de to Slyngler — at sidde og have en blind til bedste. Men saa hører han Hansen svare med sin høje, tynde Stemme:

— Ja, — og han ler! — jeg er saamænd ogsaa glad ved, at det ikke b'ier mig, som skal bære mig selv til Graven.

Gudskelov, den stakkels blinde Mand kan ikke mærke, at de morer sig paa hans Bekostning!

— Nej, Hansen, der er sgu ikke stort Sjov ved at leve, siger den tykke saa i en oprigtig Tone; — man skal sgu slide i det for at tjene til de Par Skorper, man putter i Munden, og til den Smule Øl, man trænger til.

— Ja, smaagrynter Hansen, man faar det sgu rart, naar man ligger i Kisten og lugter til alle Kransene og griner ad de Krokodilletaarer, de græder for en.

— Næ, ved Du hva', Hansen, saa er Du sgu hørt

op med baade at lugte og grine, brøler Mesteren og slaar gemytlig i Bordet.

— Ja, grine kan han vel ikke, men lugte tror jeg da ellers nok, han kan, siger Smeden tørt og strammer Musklerne omkring Munden.

De morer sig atter mægtigt, drikker ud og bestiller flere Bajere.

Magnus kan ikke fatte, at de kan tale saa letfærdigt om Døden, og at den blinde Mand dog ikke kan forstaa, de bare vil have ham til Nar. Hvis de nu skulde dø — som han selv, hvis de var dødsdømt . . .

Og den blinde bliver endda allerværst; han siger:

— Jeg har nu tænkt mig, at jeg vil ha' en Femøre paa hver af mine Øjne, naar jeg ligger i Kisten.

— Ja, saa har Du da alletider Penge, griner Smeden.

Men saa bliver den tykke pludselig alvorlig:

— Naa-naa-naa, tysser han, det er da heller ikke alting, man ska' gøre Grin a'.

Han kaster et sørgmodigt Blik paa Hansen og klapper ham paa Skulderen:

— Saadan en som dig har sgu alle Medlidenhed med, gamle Dreng.

Aa, Gud bedre det for deres Medlidenhed! De Dyr, de spotter Døden, og hvad har de ud af Livet?

Magnus bliver afbrudt, en af Gæsterne har lagt en Tiøre i Avtofonen, der giver sig til at spille en skrattende amerikansk Slagmarsch, og samtidig kommer Opvarteren, som han kender, med ny, dampende Kaffe.

Han genkender Magnus.

— Næ, Godaften, siger han forpustet og gør mange Undskyldninger for den lange Ventetid; men der skulde laves frisk Kaffe, og der er saa meget at gøre . . .

Han sveder af Anstrængelse og ser glinsende glad ud.

— Naa, De er kommen til Marked, smisser han provinsielt fortrolig.

Bare han ikke bliver staaende, ønsker Magnus. Nu skal han vel til at fritte ud.

Men saa raabes der paa Toddy, og straks er han borte igen, ilfærdigt, som om det gælder Livet . . .

Magnus føler sig lettet, han kommer ligefrem til at smile ved den andens Iver og Emsighed — den Fyr skulde bare vide, hvordan det virkelig er, naar det gælder Livet.

Han skænker Kaffen op og drikker.

Naar det gælder Livet, tænker han . . . Jamen *hvis* det nu slet ikke gælder Livet . . .!

Han sætter Koppen fra sig, som et elektrisk Stød er det faret igennem ham:

Hvis det nu slet ikke gælder Livet? . . . Hvis Kommis'en slet ikke har sladret . . . eller hvis Principalen alligevel ikke melder ham . . .?

Principalen er saa god og holder af ham, synes godt om ham, fordi han er flink i Forretningen. Det har han altid sørget for, at der ikke skulde være noget at sige eller udsætte paa hans Arbejde . . . Og Kunderne synes allesammen saa godt om ham, mest Damerne, de finder ham køn . . . Aa, de skulde bare vide, — de skulde bare vide, hvor ofte han har været ved at tabe Magten over sig selv, naar de stod der paa den anden Side Disken, alle disse Kvinder med de sugende Øjne . . . Det var saa tit, som om ogsaa de længtes — baade de gifte og de ugifte . . . Men saa tog han sig sammen med et overhændigt Tag i sig selv — Gud, hvad det kostede ham! — og han viste Tøjerne frem, maalte Baand og Bændler, vejede Garn og modtog Penge og gav tilbage . . . skælvende over hele Kroppen og dog smilende, forekommende som en Købmand ekspederede han dem, lønligt angst for at røbe sin bitre Længsel og Attraa.

De skulde blot ane . . .

Naar de nu faar det hele at vide, hvad vil de mon sige og tænke? Vil de i dydig Harme og Hykleri slaa Hænderne sammen og sige: det havde vi dog ikke troet om det nydelige unge Menneske —?

Men dersom han nu i det højeste fik en Advarsel . . . Eller hvis der slet ikke er noget i Vejen, siger han til sig selv igen . . . Hvis Principalen endda ikke engang *tør* melde mig af Angst for Skandalen?

Nyt Mod og nye Haab vokser op i ham, han føler som en dulmende Trøst ved Muligheden, det er, som Livet rækker efter ham, griber ham, river, knuger ham til sig:

Hvis han kunde komme tilbage!

Nej, ikke tilbage, aldrig tilbage mer, men slippe for Skammen, for Fængsel — hvis de blot ikke melder ham . . .

Aa, leve! —

I det samme gaar Døren op, og Magnus sidder som naglet fast.

En høj, flot Pige, der rasler af Silke, og hvis Fingre skinner med mange Ringe, kommer ind og styrer fejende hen til fire Kortspillere ved den modsatte Væg.

Der kaster hun sig om Halsen paa en struttende, blodrig Pranger:

— Aa, min egen tykke Snaskebase, griner hun og kysser ham.

Prangeren, som lige har løftet sit Glas til Munden, spilder den varme Romtoddy ned over sig og vælter hende bort, brummende og skældende, mens

han tørrer sig om Skægget og ned over Skjortebrystet og Bukserne.

— Satan ogsaa, raser han.

Pigebarnet griner bare himmelhøjt og smasker igen et Kys paa hans tykke Nakke.

— Saa sid da rolig for Djævlén, tossede Tøs, tordner han.

Hans Medspillere, der først har let af fulde Lunger, bliver nu ogsaa alvorlige og siger fornærmet:

— Lad nu vær', Mathilde, lad nu være at forstyrre Spillet!

— Kom Du herover, Thilde, lyder det gemytligt fra et andet Bord.

Men hun har sat sig paa Sofakanten bag ved sin fede Ven og kaster sig stolt tilbage mod Væggen, spejdende rundt i Stuen efter forstaaende Øjne og Bifald.

Da hun ser Magnus, der har fulgt det hele med aabne Læber og opspærrede Øjne, stanser hendes Blik og borer sig nysgerrigt, graadigt ind i hans.

Straks er han klar over, hvad hun er for en . . . en af disse Piger, som kommer rejsende til Markedet inde fra København for at holde Kommissionærerne skadesløse for Ægteskabet . . .

Mathilde hedder hun — en Helga fra Gaasegade, slaar det ham.

Han skotter fjendtlig til hende: en Kvinde, der sælger sig . . . Der er noget frækt over hende — den Maade, hun glor paa, og Opstoppennæsen . . .

Men Pigebarnet slipper ham ikke med Øjnene. Han forsøger at unddrage sig hendes Stirren, men han kan ikke, og hun bliver ved med at smile og nikke og blinke lystent bag den tykkes Ryg.

Forgæves vil Magnus lade som ingenting — hans Øjne glider forskende henover hende.

Hvor hun er køn, tænker han. Og kraftig bygget . . . høj og bred . . . og voksen!

Hvorfor, hvorfor maa jeg dog ikke have Fred, vrider han sig og bæver af Rædsel for hende.

Men han ligefrem sluger hende med Øjnene alligevel, stirrer ind i hendes, der er sorte og griske, drages mod denne sanselige, røde, fyldige Mund, og da hans Blik møder hendes brede, svære Hoffer, flyder alt i et for ham:

En Kvinde! stønner han næppe hørligt, en Kvindes Legeme!

Angst og modbydelig ved sin forhadte Drift vender han sig bort.

Men op i ham stiger en Feber af Brunst, en klam Sved brister ud af alle Porer, hans Næsebor pruster, han kan ikke hindre det, er ikke mere Herre over sig selv, han føler hele sit Legeme, han kæmper som en druknende, men han er besat, overmægtig,

ubetvingelig besat . . . Med taagede, næsten udslukte Øjne stirrer han paa hende — det er, som tusend Arme har fanget ham og atter hidset, hvirvlet ham ind i Livet.

For sidste Gang, hvisker han i sig selv; — denne sidste Gang blot! — helt hjælpeløst.

Nej, han maa vise sig stærk, han maa opbyde al sin Kraft . . .

Han ser om paa hende igen for at værgе sig.

Men saa er det, som om Frækheden i hendes Miner og Blik og Bevægelser er borte, nu hun troede, at han ikke vilde have med hende at gøre . . . der er kommet et smerteligt Drag af Længsel om hendes Mund — ogsaa hun længes maaske efter Kærlighed . . .

Han fyldes af en dyb og inderlig Medfølelse. Deres Blikke glider sammen.

Hvor hun er smuk, farer det igennem ham.

Hun gør Tegn til ham, at han skal komme med udenfor . . .

Forvirret og ængstelig skeler han til alle Sider —: jo, han er den eneste, der ser det . . .

Nu kysser hun — paa Skrømt, ser han — den tykke paa Halsen:

— Jeg gaar op og lægger mig, siger hun. Kommer Du saa snart, gamle Gedebuk? . . . Godnat.

Magnus føler som en Vellyst, at hun lyver for hans Skyld.

— Godnat, brummer Prangeren ligegyldigt. Ja, vi skal først være færdige, saa kommer jeg; — om en lille halv Time.

Og med skjulte Vink gaar hun ud forbi Magnus.

Han sidder et Øjeblik, han har forstaaet hende.

Han kalder paa Kellneren og betaler hurtigt.

Han sidder der viljeløs, overvunden. Men saa rejser han sig og gaar ud i Gangen; han sanser kun hende nu: aa, der staar hun oppe paa Trappeafsatsen, lænet til Gelænderet, og vinker ham til sig! Hun har allerede taget Kjolelivet af og staar med det i Haanden.

Magnus fryser.

Og rystende over hele Kroppen, i en Rus af Rædsel og Salighed vakler han op ad Trappen og efter hende hen ad Gangen. — — —

Glubende vil han styrte sig over hende, straks de er inden for Døren.

— Vent lidt, dit lille Fæ, jeg skal først . . ., siger hun og løser sine Klæder.

Og gispende, utaalmodig staar Magnus nu, gennemgyst af Spænding.

Han hører ingenting, er magtstjaalen af denne Kvinde, i hendes dejlige Skød vil han drukne sin Drift, dræbe den for altid, dø . . .

— Saa, siger hun, kom, Du søde . . . Næ, tag Skoene af først! — og hun kaster sig paa Sengen.

Forhekset skubber Magnus Skoene af, springer som et Rovdyr op til hende, og uden at sanse andet end hendes vidunderlige Legeme ligger han nu dirrende imod hende . . .

Men med et hører han hende:

— Naa, Du lille, var det godt?

Og da han ingenting siger:

— Hvorfor Fa'en svarer Du ikke? . . . Saa hold Kæft og skrub a'!

I samme Nu er Fortryllelsen hævet, som strøget bort hele Betagelsen — han staar plat paa Jorden igen: al hans Trang til Ømhed og Kærlighed vist tilbage af en Skøge!

— Se nu at faa Skoene paa i en Fart, hvæser hun arrigt. Dyret kan komme hvert Øjeblik, og jeg vil sgu ikke have noget Vrøvl for din Skyld!

Magnus er for længst ude paa Gulvet, samler sine Klæder om sig og stikker famlende i Skoene — alting vender sig inde i ham. Han skælver, og Sveden springer ham frem paa Panden af Raseri over, at han ikke kan faa Fødderne hurtigt nok i . . . han er grebet igen af en uovervindelig Væmmelse og Rædsel for Livet.

Uden at sige Farvel styrter han ud — han kan, han vil ikke leve mere efter dette . . . Han hører

hende udstøde Eder og sjofle Ord, men han ænser det ikke; ned ad Trappen smutter han, sniger sig paa Taaspidserne, dirrende af Uhygge, han hører den brogede Larm inde fra Skænkestuen, faar uset Frakke og Hat og Galosjer paa, finder Nøglen i den lukkede Laas og naar ud, ud i Sneen og Stormen.

Der stanser han fortumlet — hvor skal han ty hen?

— Hvad skal jeg gøre? jamrer han fortvivlet, ganske modfalden.

Skulde han vende tilbage til Hotellet og tage et Værelse for Natten? ... eller skulde han ikke hellere med det samme —? Han er saa træt, saa han knap kan støtte paa Benene.

Men saa hører han Nattoget fra København, ser det, som det kommer brusende og blinkende frem over Skinnerne, og — han maa jo sige Farvel til de smaa Søsken, inden han dør — han løber over Vejen ind paa Banegaarden, forbi de rejsende, som strømmer ud fra Ventesalen. Der iler han ind og kaster sig paa Bænken ved Kakkellovnen ... aa, nu vil han sove, til Toget kommer ...

Men aldrig saa snart har han lagt sig og lukket sine trætte Øjne, før han farer op:

— Hvad Fanden vil De her? spørger en hoven Assistent. Tror De, vi holder Hotel?

— Aa, maa jeg ikke faa Lov at sove her i Nat? beder Magnus. Der er optaget paa alle Hotellerne, og jeg skal med første Tog til København; han gør sig saa ydmyg, han venter et Afslag.

— Vejret er saa forfærdeligt, føjer han til.

— Det ved jeg sgu ikke, svarer Assistenten og trækker paa det.

Men efter tilsyneladende omhyggelig at have overvejet og mønstret ham nøje fra øverst til nederst i Følelsen af sin Magt indvilger han langt om længe i hans Anmodning:

— Naa, ja, lad gaa for denne Gang.

— Tak, siger Magnus. Aa, Gudskelov, tænker han.

— Vi kan rigtig nok ikke rede Seng til Dem, siger den anden vittigt, men ellers kan De lade, som De var hjemme; han er nedladende.

— Tak, svarer Magnus bare.

— Godnat og sov vel, siger Assistenten og gaar. Magnus er alene.

Den dumme Vigtigpeter, tænker han. Hvis han nu havde fundet paa at sige nej — det kunde han ligesaa godt have gjort . . . „Lade, som jeg er hjemme —“

En Følelse af Hjemløshed griber ham . . . Hjemme . . . han har aldrig haft noget Hjem.

Men hvor han er udmattet og træt til Døden! . . .

Nu vil han sove, sove den sidste Nat, før han skal dø . . .

Han skutter sig og strækker sig, saa lang han er, paa den haarde Bænk.

Han lukker Øjnene:

Sove . . . sove bort fra alt . . . gid han kunde sove ind i Døden! , . .

Aa, Ellen, lille Ellen, hvad har jeg dog gjort? stønner han . . . Der er kun dig i hele Verden, og dig kan jeg aldrig mere se . . . Vil Du mindes mig og tænke paa mig, naar jeg er død? Aa, Gud! — han græder stille, saa sorgfuld og ulykkelig, saa . . .

Lille Ellen . . . Dø . . .

Men uden at han ved af det, falder hans Øjelaag til, og hans dødstrætte Lemmer stivner i en blytung Søvn.

SKUFFE paa Skuffe Kul skovles i Kakkelovnen. Ved den raslende Lyd rykkes Magnus ud af sin trygge Slummer og farer forvildet sammen. Han aabner Øjnene, men de ligefrem svides af det skarpe Gaslys, og hurtigt lukker han dem i, vender vrangvillig Ryggen til og bliver liggende med lukkede Øjne — hvorfor maa han ikke sove!

Han fornemmer dunkelt, at den raslende Lyd hører op, og at en Dør smækkes i, men han er sig ingenting bevidst — bare sove videre . . .

Saa er det, som mange, mange Lyde naar hans Øren, underligt skingre og dumpe, skarpe og hule — ude paa Perronen og Skinnerne har man allerede begyndt at rangere Vogne og rumstere med Børe og Kasser og Pakker og pifte i Togfløjter —.

Og bag i hans Hjerne arbejder og arbejder det, noget, som vil frem, noget tungt, som værker, — langt bag ude i Hjernen.

Saa taaget . . . saa sært og fjernt som en Drøm . . .

Det kommer ganske langsomt, men det presser paa saa sejgt og vil ikke lade ham falde tilbage i Søvn-
nen.

Til sidst begynder han ligesom at vaagne, opgiver al Modstand og vender sig om igen imod Lyset, aabner Øjnene og glipper med dem — som det brænder, det Lys!

Han holder søvndrukken Hænderne skærmende for Øjnene, gnider Knoerne i dem med al sin Vilje, vil samle sig — hvor er han?

Og han farer over Ende, sætter sine Fødder skurrende mod Gulvets Sand, saa det knaser.

I samme Øjeblik ser han op, studser og stirrer — hvor er han? . . . og han ved det:

Paa Sorø Station i tredje Klasses Ventesal!

Men hvorfor? — han kniber Øjnene til.

Har han drømt? — han tvinger sin Hjerne.

Indtil det pludselig giver et Ryk i ham, Blodet strømmer til Hjertet, hver Muskel og hver Nerve strammer sig, og han staar der stiv, oprejst paa Gulvet og bliver staaende med en usikker, overrumplet, spørgende Følelse:

Dø . . .? For at dø — hvorfor?

Han virrer med Hovedet og glipper mod Lyset — hvorfor? hvorfor dog i hele Verden?

Det kommer til ham altsammen fra iafte, men alligevel saa fremmed og ukendt og fjernt og for-

virret. Han kan slet ikke forstaa det — hvorfor vilde han dø?

Han lader sig falde, synker helt mekanisk om paa Bænken — han kan slet ikke samle det ... hvad er det for noget Snak?

Endnu tør i Svælg og Næse, søvnigt fraværende og sløv vil han skyde det fra sig — hvad er Klokken?

Han ser paa sit Ur, ogsaa mekanisk. Det staar. Han stirrer paa Uret, og alt bliver helt borte for ham ...

Men ude fra Jernbaneterrænet trænger stadig et Virvar af Lyd ind til ham og med engang et skarpt Fløjt gennem al den anden Støj — aa, det er sandt, han skal jo med Toget for at dø!

Dø —?

Han kan slet ikke faa det ind i sin Bevidsthed; han husker alt fra iafte, men altsammen staar det for ham i et helt andet Lys:

Han har simpelthen tabt Hovedet, og derfor staar han her; Magnus ser sig om ganske fremmed, modvillig.

Han er vaagen nu, helt vaagen — øm i Lemmerne af det haarde Leje —; han ser ned ad sig — nej, hvor Overfrakken er krøllet og vaad!

Hvordan Pokker skal jeg komme herfra? tænker han. Jeg maa hjem i Forretningen, før de lukker op ...

Jeg Fæ — — —

Men hvad er Klokken? Jeg maa med Toget for at være der, før vi lukker op . . .

Og han gaar ud for at se paa Uret i Forhallen — den er fem Minutter i halvfire . . . Han stiller sit Ur.

Naar gaar der Tog?

Han bliver staaende —:

Ja, for der er jo ingen, der kan gøre ham det ringeste; der er ingen, som har set noget eller ved noget eller kan bevise . . .

Kommis'en skal vist nok vogte sig for at sladre, den Tyv, som har stjaalet Tøj til en hel Kjole og givet det til Rebslagerens Kirsten — han ved godt, Magnus opdagede det; derfor hader han ham jo.

Han tier nok.

Og selv om ogsaa —

Principalen holder altfor meget af ham, og han er bange for Skandale, hvis det kommer ud . . .

Postmesteren, Ellens Fader — aa nej, hvor skulde han dog faa det at vide?

Nej, slutter Magnus overbevist, der er slet ingenting i Vejen. Jeg maa hjem, inden vi lukker op, — naar gaar Toget?

Men i det samme dæmrer en Angst i ham, ganske svagt, næsten uden Kraft, uden at han dog kan frigøre sig for den, og tilsidst bølger den igennem ham: hvis nu alligevel —?

Og selv om ikke . . .

Vende tilbage og vide, at han har noget at skjule, at de, hvad Øjeblik det skal være, kan melde ham til Politiet — han vilde jo ikke kunne nægte . . . og hvis de tog Ellen i Forhør . . .

Og saa flovt det vil være altid at have deres Øjne hvilende og vogtende paa sig . . . som en stadig Trusel —

Selv om de naturligvis ikke gør ham noget — nej, det vil han ikke kunne udholde, aa nej, nej!

Magnus sætter sig paa en Bænk.

I alt Fald vil han tage ind til København, som han havde bestemt — ikke for at dø, men for at tale med Henrik om, hvad han skal gøre.

Han *vil* ikke tilbage til den forbandede By igen og gennemgaa alt det modbydelige . . . Henrik skal hjælpe ham, han skal finde paa Raad, han er saa klog —

Der er ingen Mening i at dø. Alle andre kan leve, saa kan han vel ogsaa. De har alle samme Drift, og der er ingen, som faar at vide, hvad han har gjort . . . De gør ham ikke noget — de tier . . .

Og han skal nok tage sig i Vare for Fremtiden — han vil ikke se Ellen mere —, der er Kvinder nok . . .

Han kommer til at tænke paa Mathilde — hun var modbydelig; han husker sin Moder den Aften

inde i det lille blaa Sovekammer . . . og Helga fra Gaasegade og — alle Kvinder er modbydelige, han hader dem allesammen . . . undtagen, ja, undtagen gamle Stine, hun er anderledes end alle de andre, de Horer . . . dem skal han sagtens vide at holde sig fra.

Magnus føler en kriblende Kuldegysen fare gennem hele Kroppen — det er bedst at gaa ind i Ventesalen igen, ind til Varmen —

Men det er sandt! naar er det, Toget til København gaar? . . .

Var det ikke Klokken fire noget? — han gaar hen og læser paa et Opslag:

Kl. 4,9 . . . om femogtyve Minutter altsaa.

Han er egentlig ikke træt. Men han føler lidt Feber og Mathed i Lemmerne, og øm er han —

Aa, han kan nok staa sig nu, og lidt kan han vel altid sove eller blot falde hen i Kupéen . . .

Han vil tage anden Klasses Billet, han har da over ti Kroner tilbage . . .

Magnus vender sig for at gaa ind i Varmen, men i det samme ser han ud ad Vinduet, ud i det blinde Mørke og stirrer.

Det sner ikke mere, opdager han lidt efter. Gudskelov! Som det sneede iafte!

Der er allerede Lys ovre paa Hotellet — han er saa gabende flov og nøgtern i Munden, han trænger

til noget krast, der rigtig kan vække og varme; han vil gaa derover, før Toget kommer.

Gud ved, om der skulde være Togstansning?

Han ser sig om — der er da ingen Opslag. Eller — men nej, han vil ikke tale med den dumme, vigtige Assistent . . . naar det ikke er slaaet op, maa der da gaa et Tog, og derude paa Perronen og Skinnerne hører han dem jo rangere og larme . . .

Luften bider, slaar ham kold og frisk i Møde, da han træder ud paa Stationstrappen. Den strømmer igennem ham som et Gys — a, hvor han føler sig stærk og sund og kraftig!

Snevejret er holdt op, og Stormen har lagt sig; men det fryser haardt og dejligt — Tænderne klapper i Munden, og han farer gysende sammen og skynder sig over Vejen gennem Sneen, mens Hestetramp og Vrinsken lyder ud fra Rejsestalden — aa, det var jo Marked igaar, derfor er de saa tidlig paa Færde i Hotellet . . .

Magnus naar op ad Trappen og stamper Sneen af Fødderne, før han gaar ind i Skænkestuen.

— Godmorgen, hilser han; der er allerede Gæster, de sidder og slubrer Kaffe i sig og smasker Brød til.

— Godmorgen, brummer de. De siger ingenting ellers — snakker og støjer og brøler ikke op som i aftes. Morgengnavne og dvaske, slappe af Nattens

Svir sidder de ved deres Morgenfoder, mens de af og til hoster og harker og faamælte betaler deres Regning.

Magnus har straks bestilt Kaffe med Brød, og Opvarteren bringer den dejlige, dampende Drik.

Ogsaa han synes søvndrukken og gider ikke snakke. Han ser bare forbavset paa Magnus og siger: — Naa, De er her endnu; — uden at vente paa Svar, han har travlt.

Henne ved Skænken staar Jomfruen gusten og forvaaget — Gud ved, hvor hun har været henne i Nat? . . . Det er alligevel en ganske flot Pige . . .

Hvor Kaffen smager! Den flyder i ham saa velgørende, næsten vellystigt . . .

Nu nikker hun . . . Skulde han gaa hen til hende og sige Godmorgen?

Magnus rejser sig og hilser paa hende.

— Er De her? siger hun.

Hun har altsaa slet ikke set ham iaftes:

— Ja, jeg var her i- . . . Han stopper op i det:
— Jeg skal . . .

Hun har vendt sig bort for at ekspedere en Bakke med Kopper og Kaffe og lægger Brød paa en Tallerken.

Og som han staar der, er det pludselig slaaet ned i ham igen:

Hvorfor i Alverden skal han dog tage til Køben-

havn? . . . At han har kunnet lade sig skræmme saadan!

— Jeg skal hjem til Forretningen med første Tog, siger han saa.

Jo, for det vil han alligevel . . .

— Godmorgen, Frøken, Godmorgen, — og han betaler til Opvarteren og gaar.

Jeg vil hjem til Forretningen, siger han til sig selv, medens han igen skraar over Vejen til Bane-gaarden. Det er altfor dumt at lade være . . . der er ikke sket noget . . . jeg lader bare som ingen-ting . . .

For selv om han nu tager til København, maa han rejse tilbage samme Dag; han kan jo ikke blive der, — hvor skal han bo? . . . hvem skal han betro sig til? — han vil da ikke sige noget til Faderen . . .

Lidt efter lidt samler de rejsende sig. Der er ikke mange, og de taler ikke meget; de er søvnige og utidige. Men de skynder sig dog hen og løser Billet og trækker sig straks ind i Ventesalen. Og ude fra Perronen og inde fra Kontoret strømmer al Jern-banens Feber og Uro.

Paa engang rinder der ham en sær Angst i Blo-det, vældende ind over hans Sind — :

Hvis han nu vender tilbage til Forretningen, skal han igen Dag ud og Dag ind vogte paa sig selv, være under denne uudholdelige Tvang — han er jo

aldrig sikker paa, at Trangen ikke melder sig, og saa —

Og hvis det sker — ... Og hvordan skal han forklare Ellen det og blive fri for hende?

Dersom det nu gaar galt igen ...?

I det samme melder Toget sit Komme, en fjern, langt skingrende Fløjten og en hul Tuden.

En Konduktør raaber, at det er Toget til København. Det pruster stønnende ind paa Stationen og holder.

Og uden at han helt vil det, skynder han sig bestyrtet at købe Billet; han hører sig selv, forunderligt, nævne „København, anden“, betaler, og da han staar med Billetten i Haanden, farer det igennem ham:

Det er ogsaa det bedste — som jeg først vilde ... Jeg maa tale med Henrik ... Og hvis de nu alligevel melder mig ... hvis jeg alligevel maa dø —

Hovedkulds iler han gennem Ventesalen ud til Toget, febrilsk opsøger han en Kupe, hvor der ikke er for mange —

Her er der kun en, der sidder og blunder i et Hjørne med Benene lagt op paa Sædet; han farer op, da Magnus stiger ind, men sætter sig straks uvillig til Rette igen. En Konduktør billetterer, Kupe-døre smækkes op og i, Færdig-Raab, en sidste Ringen, og Toget hvisler afsted hen over Skinnerne.

Færdig altsaa! afgjort!

Magnus besinder sig: ingen Vej tilbage . . .

Jo, han kan staa ud paa en Mellemstation og tage med Toget, der gaar i modsat Retning . . .

Men det vil han ikke, tør ikke, vil ikke tage tilbage, selv om der ikke er noget i Vejen — selv om Principalen bad ham om det . . .

Nej, København, den store By, som han kender, og som han aldrig skulde have forladt — eller . . .

Eller hvis han kan faa Penge . . . Saa vil han rejse til Amerika som sin ældste Broder Valdemar —

Hvor mon han nu er? . . . Da han var konfirmeret, kom han i Isenkræmmerlære, men løb derfra og stak til Søs uden at sige et Ord om det. Og siden saa de ham først, da han kom hjem og aftjente sin Værnepligt. Bagefter deserterede han saa fra et Skib og blev i Amerika — den første Efterretning om ham fik de fra Konsulen i Guatemala; han havde haft Feberen og var blevet sindssyg —

Det slaar ned i Magnus: Gud ved, om han selv skulde blive sindssyg . . . ligesom Moderen? — det har han saa tidt tænkt paa, naar alting blev saa sørgeligt og ufatteligt for ham . . .

Naa, men Valdemar kom sig da — Faderen kunde jo ikke bekoste hans Hjemrejse —, og Konsulen tog sig af ham . . . Næste Gang hørte de fra ham selv, at han havde faaet Tobaksfabrik sammen med en

Spanier og giftet sig med en tysk Sangerinde. — Saa mange Piger han altid havde, da han var Soldat . . . og dengang han vilde voldtage Johanne, deres lille, tykke Tjenestepige — Magnus husker, hvor det fyldte ham med Rædsel midt i hans egne tunge Tanker dengang . . . og hvor det hemmelig optog ham alligevel —

Der fulgte endda et Fotografi med af Valdemar og Konen og en lille Dreng. Men saa gik der et Par Aar, uden at de hørte det mindste, indtil en Dag en af Kammeraterne paa Skolen fortalte ham, at Valdemar var kommet til hans Broder i Sydamerika, udmattet og laset, uden Penge, og havde tigget — han var løbet fra Kone og Barn —. Hvor Magnus havde hadet den lille Fyr, som gjorde sig interessant ved at fortælle det! — —

Og saa var han fuldstændig forsvunden, ikke Spor af Efterretning havde de faaet om ham . . .

Mon Valdemar er død? . . . død, mens han sindsygt strejfede om ude paa Pampassletterne, tænker han.

Det er i alt Fald bedre at dø der langt borte fra sine kære, ikke at skylde nogen Regnskab, dø ukendt, at være fri — hvis han kunde rejse langt bort!

Men hvorfra skulde han dog faa Penge til at rejse for? Og han kan næppe faa Hyre straks, nu

midt om Vinteren det er saa umuligt alt-sammen.

I hvert Fald maa han hjem først. Han maa se sine kære smaa Søskende og sige dem Farvel . . . se dem og være god imod dem.

Hvor den tykke der ovre i Hjørnet snorker! Og som Luften er trykket og lummer! Bare han turde aabne et Vindu! Og dette uhyggelige Halvmørke, — Skærmen er trukket for Lyset og Gardinerne for Vinduerne . . .

Magnus kigger ud — Mørke og Sne overalt.

Han vil gerne sove lidt, men det tør han ikke; han tør ikke sove, naar der er andre til Stede — tænkt, hvis han røbede sig i Søvn, alt, hvad han bærer paa!

Naa, han klarer sig vel med den Søvn, han har faaet.

Saa langsomt Toget dog snegler sig af Sted!

Det varer over tre Timer, før han kommer hjem —
Hjem?

Det Hjem og den Fader . . . og Moderen —

Blot han kunde fatte, hvordan det er gaaet saa fortvivlende ulykkeligt!

Magnus graver i sin Erindring for at finde lidt Rede og Mening.

Han husker, hvad han har hørt om sin Fader, at han var yngste Søn af en større Kromand ude paa Lan-

det ovre i Vestjylland. Kromanden døde, da han var ganske lille, og Moderen forkælede ham. En væmmelig ond og egenkærlig Knægt, sagde den strænge Faster Minna engang, han var. Senerehen, da han blev konfirmeret, kom han i Købmandslære ligesom Magnus selv — det var nok en haard Lære, og han skulde have været flink. Men der var da allerede en hel Del Tøsesjov, sagde man . . . I alt Fald var han meget berygtet i Kerteminde, hvor han blev Kommis. Det sagde Moster Jette, at han og Morbroder Joseph satte den lille By paa den anden Ende, og at der var ingen Mennesker, der kunde fordrage ham; han soldede og meget værre Ting . . . Men dygtig og paapasselig havde han været, og han havde arvet en Del Penge efter sin Moder; for dem havde han saa købt sin Principals Forretning.

Magnus kan huske, at han engang spurgte sin Moster, hvorfor hans Moder saa tog ham, og hun svarede, at det var vi saamænd ogsaa allesammen imod, baade Fader og Moder og vi andre, absolut; men din Moder vilde jo partout . . . Der var ingen af os, der kunde udstaa ham. —

Men nu forstaar han det, han aldrig før har kunnet fatte. Frem i Erindringen dukker pludselig nogle Ord, som hans ulykkelige Moder en Dag i et lyst Øjeblik lod falde.

Hun fortalte om, da hun var femten Aar — hun, som var ældste Datter af den ret velstaaende, ansete jødiske Handelsmand med de mange Børn . . . den smukkeste Pige i Byen og rigt begavet, efter alle Udsagn — Magnus mindes de vidunderlig dejlige Portrætter i Albummet: Hovedet med de skønne, skarpe Jødindetræk, med de fyrige, sorte Øjne, med den fyldige Mund og de tykke Kulfletninger, der naaede hende til Hælene — hendes hele dejlige Skabning bliver pludselig levende for ham, han ser hende lidenskabelig, vilter og pur ung, kun et Aar ældre end Ellen, lille Ellen, med hidsigt Blod som han selv — —

Saa var der kommet en ung Mand til Byen paa Besøg fra Vestindien, og ham havde hun forelsket sig i og vilde have ham — Gud ved, om hendes Drift har været lige saa uimodstaaelig som hans egen? . . . Gud ved, om hun maaske har tilhørt ham?

Hvor kunde Faderen ellers saa ofte under de rædselsfulde Optrin i Hjemmet slynge hende i Ansigtet, at hun var en Kvind, en Mær, en Hore, medens hun dukkede sig som under uundgaaelige Piske-slag?

Hun har da selv fortalt, at hun vilde tage Livet af sig dengang, og han ved ogsaa, at hun virkelig vilde drukne sig, men blev reddet i sidste Øjeblik

af sin Fætter, der — saa underligt det kan gaa — selv hængte sig siden. Han var nok ogsaa forelsket i hende.

Og stor Skandale vakte den smukke Jødepiges Kærlighedshistorie i den lille Ravnekrog. Men hun selv havde i sin Lidenskab tabt Vid og Sans — derom var der ingen Tvivl, at dengang brød hendes Sindssyge første Gang ud.

Magnus synes, at han nu først rigtig forstaar alt, hvorfor hans stakkels Moder tog den Fader. Hun, som var saa kær og god og kærlig i sine lyse Øjeblikke sidenhen og tænkte og følte saa fint og inderligt — og saa raat og ondt i de formørkede, kvalfulde Stunder . . .

Ogsaa hun har lidt af en altopslugende Lidenskab og usigelig Drømmetrang, som har svedet til hende for hele Livet, da hun af dumme Mennesker blev hindret i at dø . . . Og tvungen til at leve har hun i Hunger taget den første den bedste Mand; — Magnus tænker paa alle de ligegyldige Piger, han har haft, hvorimod Ellen, som han elskede . . . aa, Gud! alt, hvad han har lidt og kæmpet . . .

Dø vil han nu selv, og ingen skal hindre *ham* deri. Han vil ikke leve hen som sin Moder, som et trist og hjælpeløst Vrag, borte fra Verden i et Sindsygehospital.

Nu forstaar han det:

Hendes Hjerte var brudt, da hun af unænsomme Hænder blev revet bort fra den, hun elskede. Og Familjens dumme, ængstelige Øjne vogtede ufravigelig paa hende Dag ud og Dag ind — hun levede som i et Fængsel.

Derfor tog hun saa dette Dyr af en Fader, greb den første den bedste Udvej, bare for at slippe ud af Fangenskabet . . .

Eller mon Faderen egentlig altid har været saa ond?

Han elskede hende dog vist, eller var det blot, fordi hun var den smukkeste Dame i Byen og af god Familie, hørte til det gode Selskab?

Nej, han elskede hende dog vist.

Der foresvæver Magnus utydeligt Mindet om, at han meget tidlig har pint og plaget hende med Skinsyge, og han synes, at ogsaa senere har der fundet uhyggelige Opgør Sted netop af Skinsyge.

Saadan har det vist været . . . og gamle Stine har da sagt, at Moderen tit og ofte var urimelig, og at Faderen havde føjet hende i alt, saa længe han paa nogen Maade kunde . . .

Saaledes er dette sindssyge Menneske blevet gift med den Mand, skønt hendes Familie meget nødigt saa det.

Men dejlig og indtagende maa hun have været

— alle Mennesker elskede hende jo og maatte synes om hende.

Hun elskede blot ikke sin Mand. Vanvittig, fortvivlet, sjælesyg har hun hengivet sig til hans Favntag og avlet sine ulykkelige Børn med ham —

Det gyser i Magnus.

Her sidder han selv, et af dem, dømt til Døden, ja, dømt til Døden, for nu indser han det, at for ham er der ingen Fremtid, han er mærket fra Fødselen, han har ingen anden Udvej, hvis han ikke før eller senere vil ende paa en Sindssygeanstalt eller i et Fængsel . . .

Han maa jo tilstaa, at hans Drift er hans Herre, naar han skal være ærlig —

Maaske er Fængselets Dør ham allerede vis; han isner i Livsangst.

. . . Og dette Hjem, som han nu skal se for sidste Gang — ja, det maa og skal være sidste Gang! — med denne Fader, som kun har været ond og bitter og brutal imod sine Børn altid.

Nu bor de derude paa Nørrebro, oppe paa Kvisten i en forfalden Kaserne.

. . . Skridt for Skridt er det gaaet ned ad Bakke, indtil det er endt i Nød og Fattigdom, saa at de nu maa flytte fra Sted til Sted, fordi Faderen ikke betaler Huslejen, saa de bliver smidt paa Gaden.

De stakkels smaa Søskende! — de har ikke engang kendt de gode Dage . . .

Derovre i Kerteminde, det store Købmandshus, som han ikke rigtig kan huske, men som han har hørt saa meget om — da Faderen var Provinsmattador og ødelagde sin Forretning ved at give Baronen, — Folk kaldte ham ligefrem Baronen, fordi han saa ødselt slog om sig med Penge og lod Champagnen flyde, som den Parvenu han var, mens Kommis'erne lod Sagerne gaa, som de bedst kunde.

En skøn Dag gik de saa til Helvede. Det har gamle Stine fortalt, og dengang brød Moderens Sindssyge ud igen for Alvor, og hun kom paa Sindssygeanstalt — af Sorg sagtens over Tabet af den Velstand, der ene havde forsonet hende med Livet.

Magnus forstod jo ikke, at hun var sindssyg, han var kun fire Aar; men han kan huske, hvor han klyngede sig til sin egen kære lille Moder, og hvor hun græd fortvivlet, da han stod paa Diligencens Trin og kyssede og kyssede hende, som om de aldrig skulde slippe hinanden, til en grov Postkusk rev ham væk med begge Næver, ned paa Jorden, og de kørte bort med Mo'er.

Magnus ser endnu, da Diligencen rullede af Sted. Hvor han græd!

Da var Krybben tom.

Moderens Familie skaffede saa Faderen gode Agenturer i København, og de flyttede derover.

Men han kunde ikke vænne sig til Arbejdet og de mindre Forhold — fortvivlet var han vel ogsaa over, at Moderen var syg —, han tjente næsten ingenting, fordi han ikke bestilte noget ... Gang paa Gang maatte Familien træde hjælpende til — og fem Børn var de allerede.

Og dog saa det hele ret velhavende ud i den Femværelses-Lejlighed — Magnus ser tydeligt den blankpolerede Selvkoger, der stod paa Buffetten i Spisestuen og spejlede hele den forlorne Velhavenhed ...

Et Par Aar efter kom Moderen hjem igen, periodisk sindssyg, men forholdsvis rask; og de levede over Evne som før, mærkede ikke noget til Tilbagegangen, førend Fogden en Dag skrev alle Møblerne, alt, hvad de ejede og havde — Magnus husker sin Forundring, da han og Brødrene kom hjem fra Skole og hørte det, som de næppe forstod, før de fik Syn for Sagn den Dag, de hentede Møblerne til Avktion og ryddede alle Stuerne. Ikke en Stol havde de at sidde paa, Køkkenbordet — et hvidt-skuret Træbord — blev Spisebord og en gammel Pakkasse Bænk ... og Moderen græd: hele hendes Hjem, som dør gik under Hammeren ... Og alle i Kvarteret laa i Vinduerne og snakkede om det aabenbare.

Saa Spidsrodsgangen til alle de handlende, der før havde givet Kredit og nu nægtede den — altid var det ham og hans Søkende, som maatte tage mod deres Nej og de foragtelige Skuldertræk . . . Og Kreditorernes idelige Ringen — altid maatte de lyve, sige, at Faderen ikke var hjemme, skønt Ryk kerne paastod, at de lige havde set ham gaa ind ad Gadedøren . . .

Og den sidste Kraftanstrængelse for at bevare Velstandsskinnet, da de købte et Par af de unyttigste Møbler tilbage paa Avktionen — den højryggede, udskaarne Plysjes Lænestol og det forgyldte Taffelur med Jægeren — for fordums Venners Penge.

Siden . . . Flytning fra Sted til Sted, stadig til mere indskrænkede Forhold trods den voksende Børneflokk — nu var de otte — medens de levede af denne stakkels sindssyge Moders Tiggerier hos Familie og Venner og Bekendte, mens Elendigheden Dag for Dag tog til og med Fattigdommen alle denne Faders laveste Drifter.

Som de led! Sult og Hug og umenneskelig brutale Scener, hvor han gennempnyglede dem og slog deres Moder og ruskede hende i Haaret, huggede hende i hendes svage, forvirrede Hoved og lod alt gaa paa bedste Beskub, saa de maatte løbe for Lud og koldt Vand, mens han udenfor drak og svirede

og horede — aa, det var saa usigelig raat, saa det kuede alt Mod i dem . . .

Mange Gange vilde Magnus hente Politiet, men Moderen forbød det.

Hvor han indvendig jublede den Dag, da han hørte, den tyske Konsul vilde have ham arresteret, fordi han havde beholdt Penge og pantsat Varer, som tilkom det tyske Hus, han repræsenterede! Men ogsaa den Gang fik Moderen tigget Pengene sammen, desværre, for den Gang havde Familien da taget sig af dem, saa at de endnu kunde være bleven til Mennesker. Nu slap han, altid slap han, og dermed var deres Skæbne afgjort. Daglig Lidelse!

Indtil Moderen igen kom paa Sindssygeanstalt.

Og Aarene efter — Faderens fuldkomne Ligegyldighed for alt, saa at de trods hans Forbud maatte snige sig op til Onkler og Tanter for at tigge lidt Mad . . . „De Tiggerunger“ — hørte han engang tilfældigt Morbroder Herman sige til sin Kone — „jeg vil sgu ikke have deres evige Renden paa Dørene“ . . .

Hvad skulde de have gjort, hvis de ikke havde haft gamle Stine . . . ?

En Gang til kom Moderen hjem fra Anstalten, men Gudskelov for hende satte Familien hende et Aarstid efter i Pleje hos fremmede Folk — hun kunde ikke vænne sig til de fortvivlede Forhold.

Ingen Børn har vist smagt saa megen Bærme som vi, tænker Magnus. En Sjælemorder har den Fader været.

Paany vaagner hans Had til ham, den Fader, der ikke har ejet Skam i Livet, men besudlet sine Børns Fantasi med Dyriskhed og Forbrydelse fra deres yngste Aar — det Uhyre, der har forbitret dem hver Time paa Dagen, sultet dem, fordi han ingenting gad bestille, pryglet dem og hundset dem og pint og forkuet dem med hele et vildt Dyrs Grusomhed — det Uhyre, der har mishandlet deres stakkels, sindssyge Moder, som har bedraget Alverden uden nogensinde at komme i Fængsel — som ikke har skammet sig ved at tage sin Skøge med hjem til sine Børn og tvinge dem til at synge for hende!

Ja, den Skøge! . . . Og Brevet, det anonyme Brev, som hans Moder skrev til Faderen, da hun havde faaet at vide af en af de smaa Søkende, hans Skøge havde været med ham hjemme.

Faderen vidste ikke, fra hvem det var, men fra en, der var godt kendt med Forholdene, sagde han og lagde det ned i sin Skrivebordsskuffe.

Der tog Magnus det og kunde straks kende den fordrejede Haand. Intet Under, at han ikke vilde sige, hvad det indeholdt!

Han mindes det Ord til andet, han ser det for

sine Øjne, han læser det for sig hvert Ord, som det stod, hvert Punkt, hver Stavefejl:

„De er en slem race, hvis De er som Hr. V. F. som beholder andres Penge den kunne Hr. L. ikke døie, som har brudt med de ægteskabelige Love lader sin Kone ernære af Andre, medens han spadserer med sin gamle Luder. Maa jeg gratulere til deres smukke Opførsel ha, ha, ha er de med paa den Skalkopf, de er et pænt Par dem og deres forrakkede Fruentimmer som lægger Bid for en gammel Hoerkarl med otte Børn hvor de maa see op til saadan en prægtig Fader den gaar snart ikke længer der kommer en Dag deres Sønner spytter dem i Øinene

deres Ven.“

Han havde Ret: det var fra en, der var godt kendt med Forholdene! Hvor det dog i al sin vanvittige Forvirring malede hele det forfærdelige Hjem!

„Der kommer en Dag, Deres Sønner spytter Dem i Øjnene“, lyder det i Magnus' Øren. Og nu sidder jeg her og er ikke et Haar bedre end han.

Nu?

Og som med engang gribes han af Angsten for Politiet og Fængsel . . .

Fængsel —

Han, som troede, at han skulde blive et dygtigt

Menneske, den Dag han slap bort fra dette Hjem, og især da han kom bort fra København . . . Han skulde genoprejse Familien, hjælpe de smaa Søkende frem til bedre Kaar — — —

Hulter til bulter har disse Minder væltet sig ind over hans lidende Sind, alt, hvad han har hørt og oplevet, alt muligt, som han aldrig har tænkt rigtig over før, melder sig, — og en fortvivlet Graad skulper ham i Halsen —:

Dø! dø vil jeg, siger han til sig selv. Jeg *vil* ikke blive som Fader. Han har aldrig havt Mod til at dø, ellers havde han vel for længe siden gjort det af med sig og sit usle, fordærvelige Liv . . .

Magnus græder, men samler sig, for i det samme holder Toget.

— Viby, raaber Konduktøren . . .

Ved alle de tidligere Stationer har de været fri for nye Passagerer. Nu kommer der to Herrer ind i Pelse. Det er sidste Station før Roskilde. Den rejsende ovre i det andet Hjørne er vaagnet op og presser sig gnavent ind i sin Krog, nu der ikke er Plads til at lægge Benene op paa Sædet.

Og Toget bumler videre, og det hamrer dumpt inde i hans Hovede, som om det skal sprænges.

De to nyankomne opdager nu først hinanden.

— Næ, Godmorgen, siger den ene. Er De saa tidlig paa Færde? . . .

— Ja, jeg skal til København i Forretninger. Men det maa jeg nok spørge Doktoren om.

Og Lægen fortæller, hvordan han i Aftes er bleven kaldt ud til en Pige hos Proprietærens — hun havde villet skære Halsen over paa sig, fordi hun var med Barn, og Kæresten naturligvis havde forladt hende.

— Men, fortsætter han, det kan Folk jo aldrig gøre ordenlig — altid skærer de forkert. *Her* skal de skære, de Fæ, — og han viser, hvordan det skal gøres, med Pegefingeren — men saa gaar de hen og skærer *der*; han viser igen . . .

Magnus følger hans Bevægelser med dirrende Opmærksomhed.

— Folk er sgu tossede til at tage Livet af sig . . . straks der er det mindste i Vejen . . . i Stedet for at lade som ingenting, føjer han til.

De kan tro, vi Læger oplever meget af den Slags. Naa, heldigvis er Fæhovedet udenfor al Fare; det var kun et ubetydeligt Snit . . .

De fleste vil saamænd heller ikke for Alvor af med Livet. Da hun kom til sig selv, var hun helt taknemlig, brovter han selvglad.

Da den anden ikke svarer, tager han fat igen.

— Men med Lægerne har ingen Medlidenhed. De maa springe og staa paa Pinde i al Slags Vejr . . . Han ser overbebyrdet ud.

Heldigvis kunde man da blive derude i en varm Stue. Og vi fik os jo en lille L'hombre . . . Jeg skulde da ikke have noget af at ligge og rakke paa Landevejen i det Vejr, det var.

Man spiser for Resten godt hos Proprietærens — der er ingen smalle Steder. Man hører aldrig ham klynke og klage som de andre Agrarer. Naa, men han fik jo ogsaa Penge med Konen.

Lægen gaber. Den anden siger stadig ikke et Muk.

— Ja, Folk er tossede, vedbliver han. Forleden blev jeg hentet til en Husmandskone, der havde været i Lag med Pulsaaren, fordi Manden havde mishandlet hende og været hende utro . . . Straks laver hun en stor Historie ud af det. Og saa maa vi være der. Folk tror, det er saa let . . . Men de kender ikke deres Anatomi *Her* havde hun Gudhjælpemig skaaret sig — og saa er det *der*.

Ok, man kunde blive ved i det uendelige, det er snart hveranden Dag, praler han.

Da den anden endnu forholder sig tavs, stopper han op med sin Visdom.

Magnus har iagttaget hans Anvisninger nøje, hvor man skal skære. Hvis han vil tage Livet af sig paa den Maade, ved han da, hvordan han skal bære sig ad . . . Men i det samme ser han rødt for sine Øjne, det flimrer, sortner for dem, og han besvimer. —

Da han kommer til sig selv, er Lægen og de andre i Lag med ham og hælder Kognak i Halsen paa ham . . .

Han slaar Øjnene op og ser sig forvildet om, det er, ligesom han har været borte fra Verden, som om han har været død . . .

Gid han havde været død, saa —

— Naa, gaar det nu bedre? spørger Lægen.

— Ja, svarer Magnus, ja Tak, nu er der ikke noget i Vejen, og han tager sig sammen.

Toget holder ved Roskilde.

— Det var jo ikke saa slemt, siger Doktoren. Bare spise godt! De har vel ikke faaet noget ordenligt paa Morgenkvisten? Bare Maven i Orden, unge Mand. Hold Dem nu tapper.

Farvel, Farvel, hilser han og stiger ud, stolt over, at han atter har reddet et Menneskeliv.

Men Magnus skotter usikkert, angst omkring. Han har da vel ikke røbet sig under Besvimelsen? Aa, nej. De ser saa deltagende paa ham og spørger, hvordan han nu har det.

— Jo, Tak, nu gaar det, svarer han. Og saa lader de ham Gudskelov være i Fred.

Der slipper Kulde ind ad den aabne Kupédør, og han gyser, som føler han hele sit Liv i dette Gys.

Atter kommer der et Par rejsende ind, den ene

er en Jøde-Probenreuter, den anden vistnok en Forstmand.

Jøden faar sit Rejsetæppe og sin Haandkuffert langet op af en Hotelkarl og sætter sig fordringsfuldt, rejsevant rigtig i Mag.

Han forsøger straks at faa en Konversation i Gang, men Ordene gaar ud i Luften, uden at nogen svarer.

Misfornøjet tænder han sig en Cigar og pulser saa selvbehagelig nogle Røgskyer ud.

Stationsklokken klemter sidste Gang, og Toget sætter sig i Bevægelse.

Roskilde, tænker Magnus. Der ligger Skt. Hans Hospital, hvor stakkels Moder nu sover, afdød fra Verden...

Hendes smerteforgræmmede Ansigt staar pludselig for ham. Underlig fortrukket, stivnet, forstenet, dukker det op for hans Blik, saa det svider, og han maa lukke Øjnene for Graaden, der vil frem. Og hendes Stenansigt bliver i det samme blødt og levende, mens han i Tanken kysser det varmt.

Hvor han husker hende, naar hun god og kærlig, hun Jødinden, sad ved hans lille Barneseng og bad Aftenbøn med ham, bad Fadervor og sang den lille, simple Sang:

„Hør en køn,
lille Bøn;

Moder, jeg vil bede,
at Vorherre god og rar
vil bevare Mo'r og Fa'r."

Det stakkels, skibbrudne Menneske, hun nu er ...
Og naar Vanviddet kom over hende, og hun
vilde lægge deres Hoved under Brødkniven ... Og
hele hendes lange, spildte, forgæves Liv ...

Hendes Ansigt bliver igen til Sten, hun stirrer
ham ind i Øjnene, som en Støtte, som Lots Hustru,
der har set sig tilbage og ikke har noget at se
frem til.

— Ær din Fader og din Moder, lyder det med
engang i hans Øre ...

Han mindes sine Forældre, han ser dem igen den
Rædselsaften i det lille blaa Sovekammer ...

Jo, han har rigtignok Grund til at ære dem ...
aa, almægtige Gud!

Almægtige Gud —, han stanser. Men saa siger
han heftigt til sig selv: Nej, der er ingen Gud,
siden jeg skal lide alt dette ...

Heldigvis er han da ved sin fulde Forstand og
kan tage Livet af sig. Han skal ikke skære forkert
— han husker Doktorens Ord —

Ikke et Minut vil han leve mer, naar nu han har
sagt Farvel til de smaa ... Hans Død skal være dem
en Lære ...

Hvor han er død-dødtræt! Det jager som med Knive i hans Hovede.

Toget rumler videre, uendeligt, synes han.

Jøden, der aabenbart har spekuleret over en Maade til at faa en Samtale paa Gled, siger med et, idet han kynisk spidser Munden:

— Nu har vi snart Vridsløse... Gud ved, hvor mange Gange man skulde have siddet der?

Han ler og ser sig ondskabsfuldt vejrende om til de andre. Men de sidder stive med lukkede, ligegyldige Miner, som om de intet har hørt; og Jøden, der ikke kan inkassere den ventede Virkning af sin Vittighed, giver sig til at ordne nogle Papirer i sin Tegnebog, mens hans frække frittende Ansigt glider saaret ud i nøgen Flovhed.

Men det gav et Sæt i Magnus — det var som et hvinende Piskeslag, det har vist ramt alligevel.

Ja, tænker han. Gud ved, hvor mange Gange, hvis man gik hver enkelts Liv efter?... Alle har de sikkert noget at skjule... det er bare ikke bleven opdaget.

Men han selv, han er da sikker paa at komme der, hvis de nu melder ham... Og hvorfor skulde de dog ikke gøre det? Han kan jo ikke hindre dem — ingen vil tro ham, en Forbryder, han er udenfor... Ham venter kun Fængslets kolde, nøgne Mure...

Naa, men det er ogsaa ligemeget. Han skal vide at dø, saa at ingen skal faa ham gjort Fortræd... Hvad er Klokken?

Før Klokken otte aabnes Forretningen ikke, og før ni kommer Principalen næppe ned i Butikken, naar han har været ude den foregaaende Aften...

Der er da et Par Timer endnu, tre-fire, før Politiet kan sætte sig i Bevægelse, før de telegraferer efter ham til København... og de kender for Resten ikke Faderens Adresse.

Han skal nok vide at dø — han skal ikke være saa pjaltet som sin Fader.

Nu kan han naa hjem og faa sagt Farvel — han vil købe nogle gode Sager til de smaa — Henrik behøver han ikke at tale med, det er ingen Nytte til...

Naar han har set de smaa, vil han dø — det vil han... han maa det...

Mo'er —

Han lukker Øjnene til i usigelig Kval og sover ind som et lille Barn.

N^u skal De op!

Magnus vaagner med et Ryk.

Det er Jøden, der har været velvillig.

De rejsende har travlt med at tage Kapper og Frakker paa og samle deres Bagage...

Ogsaa Magnus trækker i Overfrakken, som han har hængt fra sig — den er bleven ganske tør — og stikker i Galosjerne...

I det samme skurer Toget hvislende og bræmsende med en skingrende Tuden ind over Banegaardens Skinner.

Magnus ser de høje Huse og Søerne og Træerne — de ligger snedækte i Dæmring og Dis og svagt Lygteskin — fra den store By summer og hamrer og bruser det vaagnende Liv til hans Øren —

København! Toget stanser saa brat, saa han tumler.

Endelig!

Men med et risler det ham koldt ned ad Ryggen:

hvis de nu staar og venter paa ham, Politiet? — han efterlod jo Papiret med Afskedshilsenen til sine Søskende.

Aa, nej, Snak om en Ting, selv om de har fundet det, saa gaar de ikke til Politiet, tværtimod, saa tror de, at han har taget Livet af sig — Men de har ikke set det, han lagde det jo . . . ja, hvor var det, han lagde det? — Det kan han ikke huske.

Og sky, bævende bange følger han med Sværmen ud gennem Ventesalen. Han stirrer ligeud for at lade som ingenting og dukker sig lidt bag nogle høje pelsklædte rejsende, sniger sig ud, mens han aander stakket og angstfuldt.

De ankomne skynder sig til Droskerne — han slipper uantastet forbi Politiet og staar derude i den store, helt tilsneede Forgaard, lettet og uvis aligevel.

Pludselig tager han sig sammen —:

Nu skal det være forbi. Han kan ikke udholde den Angst og Spænding. Hvor han ser hen, møder han kun truende Syner. Nu maa han dø, det er den eneste Redning.

Jeg er en Forbryder, siger han til sig selv. Det nytter ikke at nægte det. Jeg har besmittet Ellen, en lille Pige — jeg er meget værre end min Fader den Aften — jeg er . . . ja, maaske er jeg ligesom

den Mand, som min Moder elskede, da hun var femten Aar . . . og jeg er opdaget!

Aa, Gud, hvis Ellen mister Forstanden og bliver sindssyg for Livet, saa er det min Skyld — eller hvis hun bliver en Skøge, min Skyld er det, hvis hun bliver ulykkelig . . .

Og de har Ret, hvis de straffer mig.

Jeg vil ikke leve efter alt dette; han farer frysende sammen.

Livet er heller ikke værd at leve, tænker han forpint . . . al den Sorg og Gru og Rædsel, det rummer . . .

Magnus kommer ud paa Gaden ved Frihedsstøtten, midt i Byen, der vaagner til dette forfærdelige Liv . . . Han stanser igen, bliver staaende et Øjeblik og ser op over Vesterbros Passage og gaar saa den Vej, ind imod Byen.

Overalt ligger Sneen, allerede lidt fortrampet, de overpudrede Træer staar og stritter og kaster deres Skygger i det fedtede Skin fra de sparsomt lysende Lygter, ude paa Kørebanen er høje Snebunker allerede opdyngede langs Siderne, Husene staar saa nøgne og graa i Disen og Dæmringen med Lag af Sne paa alle Tagene, højt over dem allesammen hæver Raadhuset sit Taarn med de oplyste Urskiver.

Og forbi ham mylrer det ustanseligt med Vogne,

der krydser hverandre, Brødvogne og Arbejdsvogne og Sporvogne — de kører tungt og dumpt i Sneen, og paa begge Sider, paa Gangstierne drager Mennesker af Sted, Mænd og Kvinder og Børn, arbejdsklædte og med Madpakker, frysende og trampende, halsende næsten løber de i den bidende stive Frostblæst, mens Sneen knirker under deres Trin, alle har travlt, alle fryser og skynder sig.

Verden vaagner idag som igaar, Dagen kæmper sig frem . . . Menneskene iler til deres Arbejde og Kampen for Brødet . . .

Men inde langs Husrækkerne sniger sig som Skygger nogle lasede Skikkelser med Hænderne dybt nede i Lommerne og Hovedet trukket ned mellem Skuldrene . . . de stanser engang imellem og kigger efter en, der gaar forbi, skrutter sig saa forkomment af Kulde og stamper videre tænderklaprende . . .

En Hest falder i den glatte Frostsne, og alle disse Lediggængere, som ikke har noget Arbejde eller Hjem eller noget som helst i Verden, de strømmer til og ser derpaa, mens de andre knap nok holder inde et Sekund — men et Sekund af Angst, føler Magnus, den Angst, som sidder alle Mennesker i Blodet; og saa siver, stimer de straks mod deres Virksomhed ned gennem den store Bys Labyrint af Gader og Gyder.

Magnus har sluttet sig til den maabende Tilskuer-

kres og ser Hesten blive hjulpet paa Benene. Hvad skal han ellers tage sig til? Han vil ikke gaa hjem endnu. Han maa ogsaa have købt sig en ren Flip, og der er ingen Steder aabent endnu . . .

Nu fik de Hesten op — den rykker i Tøjet og stejler af under Kuskens Pisk . . .

Magnus ser efter den . . . hvor skal han drive hen? . . . han føler, at han staar der med tomme Hænder . . .

Og paa maa og faa vandrer han af Sted om langs Boulevarden og Aborreparken.

Rundt omkring uden for Husene, inde paa For-tovet og ude paa Kørebanen er der Mennesker i Færd med at feje og skuffe og skovle og hakke Sneen løs, og et helt Kompagni af Ladegaardslemmer bunker den sammen i Drive paa Drive under Opsigt af en uniformeret Betjent . . . Engang imellem holder de op og stikker Kosten ind under Armen, og saa basker de begge Arme over Kryds paa Brystet, og bagefter tager de Vanterne af for at blæse og aande Varme i de valne Fingre, indtil Opsynsmandens Blik tvinger dem til at tage fat igen . . . et trist Syn er alle disse svage forhutlede Fattige, som dog vil leve videre trods Elendigheden, som maaske endnu vaagner hver Morgen med Haab til Dagen.

— Og her gaar jeg uden Haab, uden Fremtid,

tænker Magnus. Færdig, har ikke mere at gøre i denne Verden, naar jeg nu har sagt de smaa Farvel . . .

Videre gaar han. En Lygtetænder skraar over imod ham, han vader i Zigzag fra den ene Side til den anden og slukker Lygterne . . . Og i de høje Huse tændes Lys, flere og flere . . .

Magnus er naaet hen til Anlæget ved Jermers-taarnet med den Gruppe, han kender saa godt, Løven og Løvinden, der dræber et Vildsvin — den ser saa tam ud, som den staar der helt dækket af Sne — ogsaa Menneskene ser saa tamme ud, som de piler af Sted hver til sin Gerning, og saa lever de dog Dagen igennem blot for at stifte Fortræd, som disse Dyr. De kan ikke gøre for det — det ved han, saadan er deres Drifter, saadan er Livet, og en Dag bukker en og anden under som han selv . . . han, som har troet saa godt om Livet, der skulde blive lyst og smukt for ham og hans kære . . . Alle hans Længsler og Drømme, hvad er de nu? — Dræbte af Lidelser og Fristelser . . . Overalt lurder kun Farer paa ham, hvor han ser hen . . . Kun Døden har Frelse, den sikre Død.

Ud af Sankt Pederstræde skimter han i det samme en fem-seks yngre Fyre dukke frem.

Med Hænderne begravede i Lommerne halvt skubber de sig, halvt løber de saa ud midt paa

Gaden over mod Aborreparken. Der stanser de og spejder vagtsomt til alle Sider, før de ligesom vover sig videre. To af dem er lurvede og har Træsko paa Fødderne, og om Halsen har de et broget Tørklæde, en har ingen Flip, og de andre har tilsølede Støvler, deres halvfine Klæder hænger uordenlig om dem, og deres Kravetøj er snavset, — de ser ud som om de ikke har været i Seng i Nat.

Magnus kaster hastig Blikket ned ad sig selv — han maa ind paa en Kafé og vaske og børste sig — han ser ogsaa uordenlig og opstænket ud og forvaaget vist — han fik jo ikke Tid til at gøre sig i Stand i Kupéen . . .

Pludselig er det, som en af Flokken faar Øje paa ham: han spiler Øjnene op, glor helt glubsk, synes Magnus, og puffer grinende til de andre. Nu nikker han, flere Gange, men Magnus ser fremmed paa ham, trækker Øjnene til sig, han kender ham ikke og vil gaa over paa den modsatte Side, forbi.

Men saa styrer den anden lige hen imod ham — de øvrige bliver staaende og følger paa Afstand deres Kammerat med nysgerrige, forventningsfulde Øjne —

— Kan Du ikke kende Folk mer? spørger han og planter sig uden at tage Hatten af i Vejen foran Magnus, som stopper op.

Magnus stirrer et Øjeblik forbavset, usikkert paa

ham, men saa genkender han sin gamle Klassekammerat, Aage Hansen, hvis Fader var en velhavende Værtshusholder.

— Aa, jo, Aage! udbryder han. Jeg kendte Dig ikke straks. Godmorgen, hvordan lever Du?

— Ikke videre godt som Du ser. Jeg ejer ikke Salt til et Æg. Kan Du ikke laane mig 25 Øre for gammelt Bekendtskabs Skyld? næsten beder han.

— Jo-e, det kan jeg maaske nok, svarer Magnus — han husker, hvor mange Gange han har mættet sin Sult hjemme hos hans Fader . . . Men hvordan er Du dog kommen saadan af Sted? — han ser betydningsfuldt op og ned ad sin Barndomsven.

Den anden skutter sig og ryster paa Hovedet:

— Ja, det er en lang Historie.

Han fryser øjensynlig og vil nødig ud med Sproget.

— Men lad mig dog høre, siger Magnus indtrængende.

— Ja, ser Du, svarer han og vinker til Kammeraterne med Haanden, at de skal gaa i Forvejen, og gør nogle Tegn, som vel skal betyde, at han kommer bagefter et bestemt Sted hen. De lusker i alt Fald af langs Ørstedsparken.

Magnus og Aage følger langsomt efter.

— Jo, ser Du, forklarer Aage besværligt, lidt forlegent, Far og Mor er døde.

Og uden Overgang slaar han om i en gemytlig Tone:

— Men hvordan gaar det Dig? Du prinser den ordenlig.

Magnus mærker godt, at det kun er Galgenhumor.

— Jeg, siger han, jeg har det rigtig skidt. Jeg kommer lige fra Toget, fordi jeg har mistet min Plads —

Det er jo sandt egenlig, tænker han og fortsætter nervøst:

— Men Du, hvad bestiller Du?

I samme Nu skifter Aage ganske Optræden, bliver kammeratlig og fortrolig:

— Jeg har sgu ikke bestilt noget i de sidste to Aar. Han blinker snedigt, som om han vilde sige: saa er vi jo lige gode; saa gider jeg ikke staa her og spille Komedie for dig.

Ser Du, Far og Mor er døde, det er sandt. Men der er det ved det, at de siger, de er død af Sorg over mig. Derfor vil Familjen ikke kendes ved mig.

Jeg var jo i Kellnerlære, og saa begyndte jeg at spille — Billard og Kort. Og en Dag for to Aar siden, saa huggede jeg 2000 fra den Gamle og stak til Berlin. Men han havde naturligvis meldt Tyven til Politiet; han vidste jo ikke, at det var mig. Da

jeg havde soldet alle Pengene op, kom jeg tilbage — Politiet tog mig. Men Far vilde ikke have mig straffet, da han hørte, hvem det var. Og saa blev den ordnet med, at jeg blev sendt til Amerika og fik 2000 med.

Men derovre gik Pengene, uden at jeg fik noget at bestille, og saa maatte jeg rejse hjem igen.

Og herhjemme var det mig ikke muligt at faa fat i noget, ikke Spor af Tjans, forstaar Du, og da jeg saa lavede dem for mange Historier — jeg er ikke straffet, indskyder han hurtigt, som om det er Løgn —, saa blev jeg udskudt . . .

Lad os gaa her om ad denne Gade, dér kommer en Opdager — de skal altid glo, afbryder han sig selv, gør Omkring og smutter som en Kat om Hjørnet af Nørrefarimagsgade og ind i en Port . . .

Magnus følger forskrækket bagefter, og saa stikker Aage forsigtig Hovedet frem og hvisker ivrigt, idet han straks trækker det ind igen —:

— Er han gaaet?

— Ja, svarer Magnus helt uhyggelig til Mode.

Aage kommer ud, og de gaar langsomt tilbage samme Vej som før.

— Man vil jo helst gaa fri af det saa længe som muligt . . . Ellers mister jeg alle Pengene — 11000 er ogsaa Penge. Dem har de Gamle sat ud for mig;

men jeg faar ikke en Øre, hvis jeg laver mere, før jeg fylder 25. Og den maa man jo se at klare.

Juleaften var jeg oppe og lave tre Kroner hos en Herre, jeg kender, og da jeg kommer ned ad Trappen, staar der en Opdager i Gadedøren og vil tage mig, fordi jeg havde tigget, sagde han.

Men jeg siger, at det er Løgn, og at han kan bare gaa med op. Det gaar han ind paa langt om længe, og heldigvis faar jeg straks med Øjnene blinket bag hans Ryg til Herren, ligesom han aabner Døren, saa han siger, at han kender mig og det var en Gave.

Og Dagen før havde det været min Svogers lille Drengs Fødselsdag — Du ved, at min Søster er gift med en Grosserer —, og jeg havde sendt et Kort til en Krone, skønt de ikke kender mig —, og saa siger jeg, at han kan jo høre hos min Svoger, hvem jeg er, og at jeg behøver ikke at tigge.

Vi kommer derop, og min Svoger siger, at den Mand behøver ikke at tigge, saa han maatte jo gaa med en lang Næse, og jeg kom ind og fik Gaasteg og Juletræ . . .

— Ja, men hvad lever Du da af? spørger Magnus, der har gaaet helt maalløs.

— Aa-e, saadan af tilfældigt. Jeg kunde godt have det meget godt, for der er flere Piger, som nok vil have mig til Ven. Jeg har haft en tre-fire

Stykker, som har klædt mig og givet mig Penge og Mad. Der var især en, Ester, en rigtig køn Pige nede i Hummergade — hun var ligefrem helt tosset efter mig — jeg kunde have mine 8-10 Kroner om Dagen, en Gang fik jeg endda 32.

Men der er det ved det, jeg kan sagtens elske med dem, men bagefter saa . . . jeg kan ikke udholde at sove i samme Seng med nogen, jeg kunde gerne sparke dem ud af Sengen —, og det vil de ikke finde dem i, de vil have, man skal blive hos dem hele Dagen og ligge hos dem, til der kommer Herrer.

Nu har jeg ingen for Tiden — det skal jeg ikke have mere af, man skæmmer sig og bliver et Skrogmenneske. Og jeg har været en af de bedste i Bryderklubben. Men nu har jeg begyndt at træne igen . . .

Naa, kan Du saa laane mig de 50 Øre til Kaffe, jeg har gaaet paa Gaden hele Natten . . .?

— 50, tænker Magnus, før var det 25 . . . Aa, men det gør jo hverken fra eller til, naar det kan glæde ham.

— Værsgo'! — han rækker ham Pengene.

— Tak, siger Aage, Du er ligegodt en Svend.

— Aa, det er saa lidt, svarer Magnus. Farvel, Aage . . .

Men saa siger den anden pludselig og gør en

underlig gemén Bevægelse med Arm og Haand, som om han rapsede noget eller Gud ved hvad —:

— Du laver den maaske ogsaa?

Magnus ser paa ham og studser uforstaaende, men bare for at slippe svarer han:

— Ja-e —

Naa, jeg maa nok se at komme hjem, tilføjer han bange.

Hvis der nu kom en Opdager, saa blev han maaske ført med paa Stationen —:

— Farvel, Aage, og lev vel.

— Farvel og Tak.

Og de skilles. Barndomsvennen styrter af i Huj og Hej, efter de andre vel, og forsvinder ned ad Nansensgade.

Magnus følger ham, langt, med Øjnene, til han bliver borte —:

Gud forbarme sig, at det er gaaet den Stakkel saa galt! Han var saa køn og frejdig som Dreng. Nu var han nærmest fræk og forhærdet og ligeglad, kun bange for Politiet. Han er altsaa straffet og under Politiets Opsigt.

Og han lever videre.

Magnus gyser angst og bekymret — han maa skynde sig.

Et Hold Ladegaardslemmer kommer ude af Takt traskende med Kostene fældede, de er for Hjem-

gaaende. Stønnende jager et Avtomobil forbi — snurrende, i fuld Fart, saa Spurve, der har siddet og spist af Hestegødningen ude paa Kørebanen, farer skræmte op og flyver hid og did, helt stirrevit; Vogne skumpler og Cykler svirrer af Sted, en Sporvognsklokke kimer advarende — o, der var en lille Pige nær blevet kørt over —

Og lige som Magnus naar langs Jernbanelinjen, ud der, hvor Søerne og Apostolisk Kirke ligger, hører han Fabrikspiberne fløjte og skingre og tude, og Klokkespillet fra Raadhuset toner lydt over al Larmen, og bagefter otte malmtunge Slag med højtidelige Mellemrum:

— . . . Syv, otte-, tæller Magnus.

Et Tog bruser ind over Banelegemet, Signal skifter, atter et Tog — udefter, og en Sky af Damp og Em og Røg fylder et Øjeblik Luften, sydende og susende, indtil den opløser sig og brister bort.

— Otte!

Nu aabner Kommis'en Forretningen . . . nu har han maaske fundet hans Farvel til de smaa Søkende — hjem maa han, han maa skynde sig hjem, før det er for silde . . .

Hvor han dog har forsømt de kære smaa! . . . Hver Gang han var i Byen, har han under alle de mulige Paaskud søgt at slippe hjemmefra, han har ikke kunnet udholde at være i Stue sammen med

den Fader, som han har hadet, som har gjort dem allesammen saa meget Fortrød, og saa denne Fatigdom og Nød, han har ikke kunnet finde sig i at være Vidne til det — Faderen var ogsaa ligeglad, naar han blot gav ham lidt Penge — og . . . ja, altid har han haft travlt med at komme ud i Byen, ud at træffe Bjørn, sin tidligere Medlærling, for at de kunde gaa paa Pigesjov . . . det havde Bjørn saadan et Tag paa at faa fat i Pigerne, fræk som en Slagterhund . . .

Magnus bliver saa blød om Hjertet — hvor han dog har været en daarlig Broder!

Og nu den Skam, han bringer over sine Søkende, som holder saa meget af ham og er saa glade, hver Gang de ser ham.

Han kender dem egentlig saa lidt. Hvad ved han om dem? Aldrig har han gjort eller kunnet gøre noget for dem, de gode, kærlige smaa de er . . .

Nu skal de se, at han holder af dem, nu skal han købe noget rigtig godt til dem, saa de kan blive mætte — ja, han ved jo, at de vil være henrykte bare ved at se ham igen . . . For sidste Gang . . . Men det skal de ikke ane, ikke mærke . . .

Inde paa Søvavillonen er der Lys. Der kunde han gaa ind og vaske sig og drikke Kaffe, han maa have lidt at stramme sig op paa, for at han kan være helt kæk og stærk. —

Magnus gaar ind i Kaféen, hvor der vaskes Gulv og Stolene sættes paa Plads om Bordene — de er nok ikke vant til Gæster saa tidligt, ser det ud til.

Han bestiller Kaffe og Kognak, han trænger til noget, der kan varme og sætte ham i lidt godt Humør . . .

Medens der serveres, gaar han ud og vasker sig — Hænderne . . . og Hovedet.

Han ser sig i Spejlet — nej, der er ingen, som kan se noget paa ham; han ser jo ud som ellers, ikke Spor af, at han har sovet saa lidt . . . og Ansigtssfarven er rød og frisk, det er det kolde Vejr.

Men der er ingen Børste, hverken til Haaret eller til Klæderne.

Han ser ned ad sig: han *maa* redes og børstes . . . Aa, han kan gaa ind til en Barber.

Han ser igen i Spejlet — han kan godt trænge til at barberes ogsaa; han tager sig om Munden og Hagen . . . Han vil være helt pæn, som om han har gjort sig i Stand, før han rejste ind.

Men han maa skynde sig! — og han vender tilbage til Kaféen.

I en Fart drikker han Kaffen og skyller Kognakken i sig — den kradser ramt og forfrisker ham heltigennem — nu kan han nok staa sig, saadan en stærk Snaps liver op.

Han betaler og gaar. —

Da han træder ud, er Solen brudt frem. Høj, klar og gennemsigtig ligger Himlen over Byen, der ser saa glimrende hvid ud i Sneen.

Den dejlige Sol, som den skinner, og hvor den varmer! — det kribler ligefrem i ham ... eller er det den Kognak?

Men koldt er det alligevel.

Han ser Skolebørnene glide paa Glidebanerne, de har lavet, og han glider ogsaa — hvor de Børn er straalende glade, de ler op og jubler.

Ude paa Sortedamssøen, paa Skøjteløberbanen er Mænd allerede i Færd med at skovle eller pløje Sneen bort.

Men han skal ikke løbe paa Skøjter, aldrig mere ... Han maa skynde sig, han fryser saadan ...

Og han løber.

Sneen knirker og knitrer og synger af Frosten, mens han tramper af Sted.

Der ligger Ladegaarden. Gudskelov, at han nu skal dø, saa kommer han da ikke der.

Han drejer om ad Murergade, de bor jo omme i Korsgade nu siden den første.

Da han ser et Barberskilt, gaar han ind.

Stuen er snæver, uhyggelig, og der er en stram, ubehagelig Lugt af Barbersæbe. Heller ikke rigtig opvarmet er der; men alligevel gør Temperaturen godt oven paa den skarpe Kulde.

En søvnig, gabende Svend, der er ene om Arbejdet, lader det til, staar og renses Kamme og Børster, som han lægger fra sig, da Magnus træder ind.

— Godmorgen, Herre, værsgod at tage Plads, siger han, og han tager en Serviet, som han anbringer under hans Hage, før han begynder Indsæbningen.

Magnus læner Hovedet tilbage imens, og da Svenden saa giver sig til at slibe Kniven paa en Læderrem, risler den Lyd igennem hele hans Krop — det strammer og dirrer i Hovedet, han bider Tænderne skærende tæt sammen, og han lukker Øjnene i Isnen:

Hvis han nu snittede mig, slaar det ned i ham; hvis jeg nu pludselig sprang op, naar Kniven passerer det Sted, som Doktoren viste i Kupéen —

Men nej, hvis det nu ikke lykkes, og hvis han bare skærer forkert, saa bliver jeg taget af Politiet; han ryster haabløst paa Hovedet og sætter sig til Rette, da Svenden kommer for at barbere.

Han har slaaet Øjnene op.

Hvor graa og forvaaget dette Menneske ser ud! . . . Han stinker af Spiritus, skønt han holder Haanden for Munden for at skjule en Gaben.

Men da han ser, at Magnus har mærket det, fniser han forlegent:

— Ja, jeg er sgu lige kommen hjem. Jeg har været til Bal i „Aftenstjernen“, og saa fik man jo et lille godt Glas bagefter sammen med et Par Humørsvende . . . Dans, det er en hel Lidenskab hos mig. Men det er forbandet, for man kommer aldrig i Seng i ordenlig Tid — jeg har mistet mange Pladser af den Grund . . . Generer Kniven?

— Næ-nej, svarer Magnus.

— Holder De ikke af at danse? — han løfter Kniven et Øjeblik, medens han venter paa Svaret.

— Jo, naar der er smukke Damer.

— Aa, skidt med det, det er slet ikke det, jeg bryder mig om. Det er Dansen, forstaar De. Jeg ved ikke, men siden jeg har lært den Dans, kan jeg slet ikke lade være . . . En Pige, hun kan være ligesaa smuk hun vil; hvis hun ikke kan den Dans, saa tager jeg meget hellere en anden, som er mindre pæn.

— Er det da ikke for at faa fat i Pigerne, De danser? spørger Magnus helt forundret.

— Næ . . . ja, det vil sige, det er noget, som ikke spiller Hovedrollen. Det kan naturligvis hænde, at at man følger med dem hjem, og saa træffer det jo, at man bliver der. Men jeg kommer bare for Dansens Skyld.

Der er ogsaa mange Piger — Tjenestepiger især,
— de kommer bare for det samme. Og de vil ikke

danse med andre end os, som kan den Dans. Men vi gaar tit lige hjem bagefter, mange af os, hver til sit. Pigerne betaler endda sommetider, hvis man ikke har Penge til at komme ind for. I det hele taget, saa bryder de dem ikke om andre end hvem, som de kan danse med. — Tit, naar jeg ingen Plads har haft, og jeg ikke har ejet en Klink, saa har de ligefrem givet mig lidt Penge til, naar jeg bare vilde være deres Kavaller.

Naar der er noget ved en Pige, saa giver hun af sig selv, godvillig, forstaar De, man behøver ikke at tigge, tilføjer han hurtigt, ligesom bange for, at Magnus skal finde noget nedsættende i det.

— Jamen, hvad er det da for en Dans?

Den anden siger „Værs'god“ i det samme og stirrer studsende paa ham, mens han trykker paa Knappen til Vandstraalen, der skal skylle Sæbeskummet af:

— Hvad det er for en Dans? mukker han, som om han tror, at Magnus vil have ham til Nar. Har De aldrig været i „Stjernen“?

— Nej, pruster Magnus over den kolde Straale, jeg har boet i Provinserne.

— Naa, saadan, vedbliver han beroliget . . . Ja, det er ikke almindelig Dans, denne her med rundt paa Gulvet, — hans Tone og Mine er haanlig —:

den er der ikke noget ved . . . Det-, ja, det ved jeg ikke, hvordan jeg skal forklare det.

Kender De dette her-e, ivrer han alligevel, næsten undseligt, naar man tager Pigen i Armen, og man saa *skyder* saadan hen ad Gulvet og pludselig stanser! — man kan godt blive staaende noget, og saa skyder man igen?

Han viser det, han virkelig skyder hen ad Gulvet baglæns, den lille tætte Fyr; Magnus maa spørge sig selv, hvordan det egentlig gaar til.

— Ja, det er ikke til at forklare, smiler han forvirret; det er en Lidenskab. Han ryster paa Hovedet: jeg kan ikke gøre for det, naar jeg kan komme til at danse den Dans, saa glemmer jeg alt andet; jeg kan ikke lade være. Og saa forsømmer man jo, saa man bliver arbejdsløs. Nu har jeg gaaet ledig et halvt Aar, til jeg kom her til den første. Det er min gamle Læremester, der har taget mig, fordi han kan lide mig — han er ogsaa den eneste, der har Krammet paa mig . . . Han skulde bare vide, at jeg har været ude i Nat.

— Hvad kalder De den Dans? — Magnus ser paa den anden, han kan slet ikke fatte det.

— Ja, det er . . . Dans, den Dans. Den har ingen Navn. Det vil sige, Folk kalder det for Buledans, siger han foragteligt, næsten bittert over de dumme Mennesker, som ikke forstaar, hvor dejlig den er.

Det er en Lidenskab, forklarer han igen. Den, som har lært den Dans, for ham er der ikke noget andet — De kan tro, det har tit været svært at staa paa Gaden uden Plads, fordi man ikke kan lade være . . . Lige siden for fire Aar siden, da jeg en Aften lærte den.

Det er meget bedre end Piger.

Men nu maa jeg se at holde mig fra det, virrer han, det er en Ulykke alligevel. —

Magnus har imidlertid redt sit Haar og lavet en pæn Skilning. Nu tager han sin Frakke ned fra Knagen, og mens Svenden børster ham, betaler han.

Den anden takker og gaber:

— U, den bliver sgu drøj idag, siger han.

— Ja, svarer Magnus fraværende. Han kan ikke komme sig af sin Forundring over dette Menneskes Lidenskab.

Farvel.

— Godmorgen, Herre, hilser Barberen og lukker Døren efter ham. — — —

Magnus staar igen paa Gaden i den straalende Sol, der faar de skidne, triste Huse ligesom til at smile og Sneen til at blinke nede paa Gaden og oppe paa Tagene.

Blæsten bider sig ind i ham, da han gaar langsomt videre forbi de travle Mennesker og de mange

Butikker, hvis Dørklokker ringer ustanseligt med en klangløs, rusten Skratten.

At det ogsaa kan blive en Lidenskab! . . . Han var vist egenlig helt ulykkelig over det, Staklen . . . „Nu maa jeg se at holde mig fra det“, sagde han, og saa havde han været ude hele Natten!

Magnus tænker paa Aage. Men dette her er næsten mere underligt. Saa forfærdeligt, saa trøstesløst det er altsammen. Alle Mennesker har dog deres. Det var nu hans . . . Og jeg selv —.

Han er naaet hen til Hjørnet af Blaagaardsgade og Korsgade.

Raadhusuret spiller Trekvarterslaget.

Trekvarter paa ni altsaa — han stanser et Øjeblik; hans Hjerter giver sig til at hamre saa hastigt midt i den mylrende Færdsel af Mennesker og Vogne og Heste:

Nu synes han, at han slet ikke tør se de smaa, uskyldige Søsken ind i Øjnene —

Aa, det er sandt, han skal jo købe en Flip! — han drejer om ad Blaagaardsgade.

Og denne Fader! — det er, ligesom Bitterheden og Galden fra alle disse Aar væsker inde i ham, som gamle Saar, der bryder op . . .

Hvad i Alverden kan jeg hjælpe de smaa? mumler han fortvivlet hen for sig. Hvis nu den Sporvogn vilde køre mig over —

Nej, nej, nej, raser han mod sig selv, Du er feig, Magnus . . . Du er fortabt, en Forbryder, Du maa tage din Straf eller dø . . . modig.

Og han samler sig:

Modig, ja. Livet kender ingen Barmhjertighed. Men jeg skal være god for sidste Gang mod jer, I smaa Stakler.

En inderlig Medlidenhed og Trang til at give dem al sin Godhed strømmer ind over ham, han føler sig saa stærk:

Naar jeg nu gaar bort, saa er det, fordi jeg er skadelig, det vil I forstaa senere, at det er til det bedste . . .

Gamle Stine havde Ret, naar hun altid trøstede os med, at alt, hvad der skete os, det var bare til det bedste . . .

Det gode, gode Menneske! Hende skal han da ogsaa se, inden han dør . . .

Han finder omsider en Butik og forlanger en Flip.

— Hvilket Nummer? Opstaaende eller nedfaldende? spørger Ekspedienten.

— Som denne, svarer Magnus og rækker ham den snavsede til Prøve. — — —

Den Tid det dog tager!

— Det gør ikke saa nøje; bare en ren Flip, jeg

har travlt, næsten stamper han af Utaalmodighed — han er helt nervøs, han maa jo skynde sig.

Endelig faar han da en!

Han tager den paa, betaler og lader den gamle blive tilbage — han faar ikke Brug for flere . . .

Dèr er en Bager!

Nu vil han købe noget dejligt, frisk Brød, og saa kan han sende en af de smaa i Byen efter, hvad de trænger til . . .

Der er ingen Tid at give væk, Klokken slaar hel.

Han køber det bedste og lækreste, han kan finde —

Og med Brødet i Favnen, skynder han sig om i Korsgade, helt opfyldt af denne Tanke:

Jeg vil være god for sidste Gang, for sidste Gang . . . saa god, saa god imod jer!

OP ad de snævre Trapper i den forfaldne Hule stavrer Magnus i fedtet Halvmørke.

Ingen Sol og Dag trænger ind igennem disse skidne Gangvinduer.

Der er en tung og indeklemmt Luft som af mange, mange Aars og mange, mange Menneskers Fattigdom og Nød og Elendighed; Snavset ligefrem gror tommetykt i Krogene.

Magnus holder inde paa første Sal for at faa Vejret — denne raadne Stank oven paa den friske Morgenluft . . .

Trappen er stejl, og med et, da han stiger højere op, tørner han mod et Trin, saa han er lige ved at gaa bagover. Svimmel griber han om Rækværket og klamrer sig fast med den ene Haand, mens han krammer Pakken i den anden, indtil han Gudskelov aander igen: det er jo livsfarligt, man kunde gerne brække Halsen. Han maa gaa forsigtigt, han skal jo være god mod de smaa.

Hvad de Børn maa lide i denne beklumrede Pesthule, hvor intet menneskeligt Væsen ustraffet holder til, tænker han. Han gribes af en Uhygge og Væmmelse, han er ved at kvæles i Stanken, han havde mest Lyst til at gaa igen — her kan alligevel ikke hjælpes.

Saa elendigt er det nu, at ingen Pige vil tjene hos dem, at hans lille elleveaarige Søster Marie foruden at gaa i Skole maa gøre rent og vaske og lave Mad, naar der en sjælden Gang er noget at lave af —

Disse tre smaa uskyldige Udskud!

Magnus føler sig saa inderlig magtesløs over for den forfærdelige Nød; men nu vil han bringe dem en sidste, sidste Glæde — et Lysglimt kan han da kaste ind i alt dette Mørke.

Stakaandet og forpustet stanser han oppe paa Kvisten. Han trækker Vejret dybt og lytter; han synes, han hører nogen græde, hulkende og hikstende der længere henne, inde i Lejligheden —:

Hvad er der nu paa Færde? Gør han nu ogsaa de smaa Stakler Fortræd?

Det koger i Magnus, han harmes og skælver i Oprør, han har Lyst til at slaa denne Bøddel ihjel, — saa var de fri, og han selv skal jo alligevel dø.

Med et kraftigt Greb ringer han paa, saa det kimer.

Nabokonen stikker straks infamt nysgerrigt Hovedet ud, men trækker det skyndsomst tilbage, da Magnus maaler hende. Hun glemmer rent at sige Godmorgen af bare Flovhed.

Det varer lidt, inden der bliver lukket op, mens han staar der dirrende af Spænding.

Da der endelig aabnes, er det ikke Hoveddøren, men Køkkendøren længere henne i Gangen — det er Angsten for Rykkerne —, og ud kigger hans lille niaarige Broder Poul sky og graadkvalt — det var altsaa ham, som græd . . .

— Godmorgen, Poul, hvorfor græder Du? — Magnus maa tvinge sin Forbitrelse i sig, idet han spørger.

— Næ-, Magnus! udbryder Drengen henrykt og styrter sig paa Strømpesokker om Halsen paa sin store Broder og kysser ham, og al Sorg og Graad er som vejret bort — han ler af lutter Glæde.

Magnus, der faar travlt med at passe paa sin Pakke, føler sig varmet helt igennem sit oprevne Sind . . . Denne Barneglæde midt i Nøden og Sorgen — Gudskelov, at han gik herop!

Men indefra hører han Faderen hæst og hviskende hvæse:

— Hvem var det? — og højere, arrigt:

— Hvem var det for Satan?

— Nu skal jeg lukke dig op den anden Vej, siger Poul.

— Ja, Tak, men hvorfor græd Du? Har han slaaet dig? — Magnus ved blot, at han vil hjælpe de smaa alt, hvad han kan, denne eneste Gang.

— Aa nej, snøfter Poul; det er fordi, fordi — og nu tager Graaden ham igen —: for det at Fader ikke vil give mig en Seddel med, fordi jeg kommer for sent i Skole, græder han. Jeg skulde have været der Klokken otte, og nu er den over ni . . . Jeg maatte hente Hveder og Fløde og hjælpe Marie med at gøre i Stand. Men vil Du ikke skrive mig en?

— Jo, selvfølgelig, erklærer Magnus, og Drengen straaler igen som et Solskin, og han er allerede borte, ind ad Køkkendøren:

— Det var Magnus, jubler han.

Og de tre Barnestruber gentager i et Jubelkor:

— Det er Magnus! Magnus! Hurra-e!

Han staar der helt rørt:

Maaske, hvis jeg nu ikke var rejst herind, var der slet ingenting sket, tænker han bedrøvet og jeg havde kunnet leve og være en Støtte for dem — — —

I det samme hører han Faderen brumme derinde og husker, at han skal finde en Forklaring paa, at han er kommen til Byen . . .

Men Døren flyver op, og disse tre smaa tillidsfulde Søskende springer deres daarlige Broder i

Møde, klynger sig til ham og trækker ham indenfor, mens han frelser Brødpakken og faar den lagt fra sig paa Bordet.

Papiret er gaaet op, og med opspærrede Øjne sluger de alle Herlighederne.

— Værsgo', spis bare . . . det *er* til jer, forsikrer han, og han tager sit Overtøj af og varmer sig ved Kakkelovnen.

Men saa stikker Faderen snusende Hovedet ud ad Sovekammerdøren, og de tør ikke.

— Spis dog blot, siger Magnus, og først da vover de det.

Han hilser Godmorgen.

— Nej, hvad skylder man Æren? udbryder Faderen og lader højlig forbavset over Besøget. Man er ikke forvænt med sine Herrer Sønners Visit.

Magnus forvirres et Sekund — han er saa uforberedt, har slet ikke faaet bestemt, hvad han vil sige, og Luften er saa indestængt, kvælende sur af Sovekammer og Sved —:

— Jo-e, jeg skulde ind og . . . og-e . . . have fat i en ny Tilskærer. Men jeg syntes, at jeg vilde se hjem først; han aander lettet, da han har fundet den Løgn.

— Naa, det glæder mig virkelig, bemærker Faderen spydigt. Nu kommer jeg straks; og han trækker sig tilbage igen.

Hvor Magnus hader ham.

— Sedlen, Fader, beder Poul i det samme.

— Ja-ja-ja, vripper han vrantent derinde fra, og Hovedet kommer atter frem: — Aa, Magnus, kan Du ikke skrive? . . . „At det er med mit Vidende og Vilje, Poul ikke er mødt paa Skolen idag før Klokken — —“. Ja, hvad er Klokken? afbryder han sig selv.

Magnus ser, at Uret med Jægeren er borte, altsaa paa Laanekontoret eller solgt:

— Ti Minutter over ni, svarer han.

— Saa skriv 9¹/₂. Altsaa: „før Klokken 9¹/₂, undlader jeg ikke herved at meddele . . . København, den 29. Januar“ . . . Du kan godt skrive under; han lukker Sovekammerdøren.

Magnus kender hans hovne Maade at diktere paa, den Lazarus. Han giver Poul Sedlen og 50 Øre til at købe noget for, og Drengen ser smeltende taknemlig paa ham, før han stikker i Træskoene og stormer klaprende ned ad Trappen.

Men imidlertid raaber Faderen, at han kan faa Lov at blive hjemme og hjælpe til, og Marie styrter ud og kalder ham tilbage, og alle de tre smaa er lykkelige, de staar og betragter deres store Broder med deres spillende brune Øjne, mens de lader sig Brødet smage.

Enhver Utryghed er veget fra Magnus' Sind, han føler sig saa rørt og glad, blot han ser deres Glæde. Det gør ham ogsaa saa tryg at vide, at *de* i alt Fald holder af ham, naar han nu skal dø, dø bort . . .

— Maa jeg tage et til? beder den lille seksaarige Victor.

— Ja, naturligvis . . . Lige saa meget Du vil. Spis I bare det altsammen!

Faderen kommer netop ind i Underbenklæder og Skjorte og stiller sig op med Ryggen til Kakkelovnen for at lade sig gennemstege — som han plejer —, og al deres Glæde forstummer, de bliver staaende med Wienerbrødet i Haanden og næsten skjuler det, uden at turde spise.

— Ja, æde, det kan I, I Slughalse! skælder Faderen. Man skulde sgu tro, at I aldrig havde set Mad før . . . Dæk Bord, Marie! — ja, for Herren bliver her vel til Frokost?

Magnus vil svare, men saa vover lille Marie ganske ængstelig:

— Vi har ingen Smør, Fa'er, og ingen . . .

— Naa, ja, tænkte jeg det ikke nok! buser han ud. Gud ved, hvor det bliver af? Der er da heller ingenting, der kan slaa til. Her slider og slæber man fra Morgen til Aften som et Bæst . . .

— Her er tre Kroner, saa I kan købe lidt, lægger Magnus sig imellem. Han kender denne endeløse Lektie og vil være fri for Vrøvl og Ufred den sidste Gang, han ser sine Søskende, og deres Øjne fæster sig taknemligt paa ham for det pludselig afbødede Uvejr.

— Ja, Tak, min Dreng, det kommer jo meget belejligt, stopper Faderen formildet op. Du er min Sæl den eneste, der endnu har lidt tilovers for din gamle Fader, i Stedet for de andre Labberter, som ikke engang gider se hjem. Du, min Alderdoms Støtte! — han klapper Magnus, der umærkeligt undrager sig hans Kærtegn.

Skønt vi to kunde saamænd tage hinanden i Haanden, tænker han.

— Hvad skal jeg købe? — det er lille Marie, som spørger.

— Ja, nu skal jeg nok selv besørge det, erklærer Faderen og gaar ind i Soveværelset igen for at fuldende sin Paaklædning.

— Faar I ingen Mad? siger Magnus sagte.

— Jo, om Eftermiddagen gaar vi over til FASTER Minna og spiser Levningerne ude i Køkkenet, hvisker Poul. Men Henrik faar Lov til at spise inde sammen med Pensionærerne, for han gaar jo ikke i Træsko.

— Hvordan har Henrik det?

Bare han havde Tid, vilde han alligevel besøge ham.

— Sss, bræmser Marie dæmpet; Fader ved ikke, at vi taler med ham.

Og hun sænker Stemmen endnu lavere:

— Han gav os ti Øre hver igaar . . .

Hun tier med et Ryk, for Faderen kommer tilbage. Han knapper sine Seler og tager Vest og Frakke paa.

— Kom saa med ud i Køkkenet, Marie! kommanderer han, og lad os se, hvad der mangler . . .

— Men hvad har Du dog gjort ved din Arm, lille Marie? — Magnus opdager først nu, at den er indsvøbt i Bomuld inden for Ærmet.

— Aa, hun har skoldet sig, svarer Faderen. Men saa kan hun passe paa og holde sine Fingre fra-e. Naar man ikke vil høre, maa man føle. Gud ved, hvor ofte jeg har advaret hende? — han ser selvmedlidende ud.

Naa, men nu træffer det sig jo meget heldigt, at hun kan blive hjemme fra Skolen og være hos den lille, nu vi ingen Pige har.

Kom saa, jeg har ingen Tid; jeg skal paa Vesterbro idag og se, om der kan blive en Smule Fortjeneste . . .

Han gaar ud i Køkkenet, fulgt af den lille Søster, og derude snerrer han:

— Det er Gudhjælpemig for galt . . . Det er jo bundløst . . . ligemeget, hvad man fylder paa jer . . . Ravneunger, Slubberter, utaknemlige Æsler . . .

— Slaar han jer? spørger Magnus, da han hører Faderen gaa ned ad Trappen.

— Nej, han slaar næsten aldrig mere, siger Poul. Kun iforgaars fik den lille en.

— Ja-e, ler Victor. Det var fordi jeg viste ham dette her.

Purken rækker ham et Vittighedsblad og viser ham et Billede af en Mand, der sidder og spiser Gaasesteg, medens hans fem Børn staar med tomme Munde, og nedenunder staar der: „Far, naar jeg bliver stor, saa vil jeg ogsaa købe en Gaas, men saa skal mine Børn ikke staa og se paa den“.

— Hvad siger Du, din Lømmel? sagde Fader, og saa gav han mig en Lussing. Men det var Poul, der havde faaet mig til det.

De smaa ler. Men Magnus ved ikke, om han skal le eller græde. Han undres over, hvor bidende sandt det er, og han begriber ikke, at de kan bevare deres gode Humør under de Forhold.

Saa fornuftigt og sundt de tager paa det, og han tænker forbavset paa gamle Dages Rædsel og Bæven for denne Fader.

Aa, hvis han havde haft deres Sind!

— Nu gaar han nok ned og tager paa Kredit og beholder Pengene selv, siger lille Marie, som er kommet ind fra Køkkenet.

— Ja-e, ja, bekræfter de andre i Kor, og de ler og ser ligesom kærtegnende paa deres store Broder med milde og beundrende Øjne.

— Gud, hjælp mig at dække Bord, Poul, inden han kommer — ja, vi har skam ingen ren Dug, smiler Marie betuttet til Magnus, og den er ikke meget hel; hun folder en hullet, snavset Dug ud i Luften og breder den over Bordet.

— Den har været med i 64, ler Poul med en stille, lun Latter, mens han haler Dugen lige ovre fra den modsatte Side.

At de Børn kan le saa frimodigt og lyst i al denne Elendighed! Men det er vel, fordi han er kommen hjem . . .

— Er han tit fuld?

— Aa, ikke saa tit mere, han har ikke saa mange Penge at drikke op, siden han kom fra sin sidste Plads, fordi han snød Manden.

Marie taler saa roligt, som om det var den simpleste Sag af Verden, og det er det jo ogsaa, i denne Svinesti af et Hjem.

— Naar han kommer hjem med en lille en paa, saa er han saa sjov, forklarer Victor.

— Saa synger han den fra dengang han var Sufflør ved den Dilettantkomedie i Kerteminde, som han altid snakker om, istemmer de andre.

— „Jeg ramté dem paa Rumperné
og lakkedé dem sam-men,“

skingrer de alle tre og vrænger efter Faderens Dialektforsøg, og de ler af fulde Hjerter.

Magnus smittes helt af deres barnlige Ubekymret-hed. Han ler med og fyldes af en inderlig Taknem-lighed imod dem, fordi de saa kærligt gør hans sidste Timer lette.

— Ssyss-hys, tysser de med et paa hverandre og stanser brat midt i deres Munterhed, mens de lytter.

— Nej, ikke endnu, brister de befriet ud.

Men Marie og Poul faar pludselig travlt. De styr-ter ud i Køkkenet og rumsterer med Tallerkener, Knive, Gafler og Glas.

Magnus sætter sig i den falmede, grønne Plysjes Lænestol og tager den mindste paa sine Knæ, tryk-ker ham ømt ind til sig, og Barnet pludrer løs, spi-sende paa en Kage.

De to andre gaar til og fra med Servicet — Tin-gafler og skaarede Tallerkener og stumpe Knive og enkelte Rester af fordums Herlighed —, som de lægger omkring med den yderste Omhu. Han kan se paa deres Iver, at de vil gøre det saa godt og pænt for hans Skyld.

Og medens han sidder der, og de dækker Bord, slaar det knugende ned i ham:

Hvis de nu vidste, hvor daarlig en Broder jeg er, hvilken Skam jeg bringer over dem, saa vilde de næppe være saa glade og gode, saa vilde de maaske sky mig som Pesten . . .

— Hvor længe bliver Du? spørger Victor midti, indtrængende og utaalmodigt: Kan Du da ikke svare; nu har jeg spurgt tre Gange.

Der farer et Nu en Angst gennem Magnus:

Det er et underligt Træf, at Drengen spørger saadan, netop som han selv sad med den Tanke.

Men straks fatter han sig — de skal ikke ane eller mærke hans Ulykke —:

— Jeg skal gaa, lige saa snart vi har spist . . . Jeg havde egentlig slet ikke Tid til at gaa herhjem.

Det gør ham saa ondt, at han maa sidde der og lyve den sidste Gang han ser dem:

— Men jeg maatte jo se jer, føjer han inderlig til og kysser den lille, og han tænker: bare han kunde blive hos dem, rigtig længe, ogsaa naar Faderen gaar! . . . Men det kan han nu ikke.

— Har Du set noget til Henrik? hvordan har han det? spørger han saa Victor; han trænger til at tale.

— Jo, han har det godt. Han har faaet Timer paa et Kursus . . . Og forleden Dag var jeg med Fader deroppe hos ham, og Fader fik en Krone, som han tiggede ham om til Mad til os. Men vi fik ingen Mad . . . Det fortalte jeg rigtignok ogsaa til Henrik, da vi traf ham ovre hos Faster Minna. Du kan tro, han blev vred — Men sss, der er Fader. —

Ganske rigtig, det er Faderens Trin ude paa Trappen.

Aa, den Kulde, han bringer med sig, da han træder ind!

Han er belæsset med en Mængde smaa Pakker, har en Akvavitflaske i Haanden, og op af hver Jakkelomme stikker en Bajer.

Hvor han er blevet gammel, slaar det Magnus.

Denne lille, undersætsige, hjulbenede Grævling, som har gjort dem saa meget ondt, al den Fortræd han kunde, han er nu ældet og kørt træt — han puster af de mange Trapper, mens han optaget lægger Sagerne fra sig og pakker ud. Ogsaa han er helt oplivet ved Udsigten til den gode Frokost.

Det er ikke til at forstaa, at det virkelig er ham, de har bævet og rystet for hele Barndommen igennem.

— Her er lidt Sylte og Grisetær og Rødbeder,

siger han. Og her er en Fjerding Smør og et halvt Pund Fedt og Pølse og en Bitte Ost, og saa tog jeg en Flaske Akvavit, for jeg har nogle Kinadraaber; — og han hjælper selv med til at faa Bordet færdigt.

— Naa, lad os saa i Herrens Navn faa lidt i Skrutten, ler han og gnider sig i Hænderne. Kom, min Dreng, jeg er helt flov, jeg har ikke smagt en Bid Mad siden igaar til Middag.

Han klapper Magnus paa Kinden, og de sætter sig alle — de smaa opfyldt af en graadig og forventningsfuld Andagt, de sluger det hele med Øjnene.

— Jeg er skam ogsaa sulten, siger Magnus; jeg fik ikke Tid til at spise, før jeg rejste ind.

Saa behøver jeg ikke at tale saa meget, og jeg *er* skrupsulten, tænker han.

— Værsaagod, min Dreng, spis! Retterne ere ikke mange —, Faderen byder ham Sylte.

De smaa langer til Fadet og begynder at spise, mens de skeler glubsk til de andre Herligheder.

— Fader, maa vi faa lidt Pølse paa, beder Poul saa.

— N-ja-e . . . ja, saa tag da, bider han brøsig. Bare Du faar noget, saa er det godt; bare I kan hugge i jer, saa er jeg god nok.

Lad være med den Smasken, Marie, det er ikke til at holde ud at høre paa . . .

Faderen smasker selv, men det har han aldrig kunnet høre. Han skænker sig en Snaps og en til Magnus.

— Skaal, min Dreng! Du kan da endnu hitte hjem til din gamle, fattige Fader og dine smaa Søskende. Du har da lidt tilovers for os . . . Skaal!

Hans Stemme er grædende, og hans Øjne fyldes med de sædvanlige Krokodilletaarer, mens han hælder Snapsen i sig og godter sig.

Magnus tømmer sit Glas — hvor han kender de Taarer!

— Din Hr. Broder Henrik ser vi aldrig noget til, fortsætter Faderen klynkende.

Han lægger Kniv og Gaffel fra sig og sætter sig med Albuerne paa Dugen og Hovedet dukket i sine Hænder:

— Aa, jeg arme Mand! Her har jeg trællet og trællet i alle disse Aar og bragt ham frem saa langt, jeg har orket, og saa høster man kun Skam til Tak.

Han har aldrig betalt en Øre for Henriks Skolegang eller Klæder.

— Men saadan er det: een Fader kan forsørge otte Børn, men otte Børn kan ikke forsørge een Fader, deklamerer han videre.

— Vi var da oppe hos Henrik forleden Dag,

Fader, kommer det frejdigt fra lille Victor i hans barnlige Aabenhjertighed.

— Naa, ja, stammer Faderen og farer op og skæver arrigt til Drengen, men stirrer straks efter ivrigt ned i sin Tallerken, mens han spiser igen:

— En Fader maa jo se sine Børn engang imellem, undskylder han sig. Man er dog hans Fader. Men den Trang forstaar Børnene ikke. Det vil de nok indse, naar det er for sent. Naar jeg engang ligger med Næsen i Vejret, saa vil I nok fortryde det og komme til at græde over, at I ikke har skønnet paa jeres Fader . . .

Den Slyngel ved knap, om han gider hilse mig paa Gaden, bruser han op. Men det har han efter sin Moder . . . hende slægter han paa . . . han er sin 'Moders Familje op ad Dage, det storsnude Jødepak!

Magnus kommer til at huske paa Moderens Spaadom i det anonyme Brev: „der kommer en Dag, Deres Sønner spytter Dem i Øjnene.“

Han gyser:

Den Straf har den Fader i alt Fald faaet, at der bliver tomt om ham, saa snart hans Børn bliver store. Hvilket Liv at leve!

— Men han kan bare vove at sætte sine Ben inden for mine Døre, raser Faderen afmægtig videre, saa skal han snart komme herut af mit Hus, den

Æsel; paa Hovedet ned ad Trapperne, saa sandt jeg sidder her en Synder for Gud!

Han spiser indimellem og smasker; Ordene dumper ham ud ad Munden, ud i den tomme Luft, uden Kraft. Ingen svarer ham, de kender hvert Ord udenad.

— Og Niels hører jeg heller aldrig fra, han har jo aldrig brudt sig om sit Hjem. Man skulde aldrig give sine Børn fra sig . . . men jeg gjorde det i den bedste Mening, da jeg overlod ham til Stine. Naa, hende ser jeg da af og til, naar jeg har Forretninger inde i Byen. Hun er trofast i alt Fald. Hun har alletider en Taar Kaffe eller en Bitter til mig — hun har dog lidt Taknemlighed i Livet . . .

Magnus væmmes ved denne forlorne Højtidelighed, han kunde have Lyst til at sige ham Sandheden, som lille Victor før.

Hvis han nu skar gennem hele dette Væv af Løgn og Hykleri og Selvforherligelse . . . Hvis han sagde ham, at nu vil han tage Livet af sig, dø, fordi han maa det, fordi han gruer for en Fremtid som hans . . .

Aa nej, hvad skulde det nytte? Han skal jo bare være god mod de smaa, derfor er han her jo, og det vil kun gøre dem bange for ham, nu han har det godt for sidste Gang.

Han har slet ingen Appetit alligevel, men han maa lade som om —

Hans Øjne glider kærligt rundt fra den ene til den anden, de sidder saa stille og taknemlig tilfredse og spiser fuldt optaget. Den Fred vil han ikke forstyrre.

Marie har et sært stramt Drag af Alvor om Munden, uden Smil. Han kommer til at tænke paa Ellen, saa lys og lykkelig hun var, hende, som han kom til at gøre Fortræd mod sin Vilje — hvis nogen forgreb sig paa hans Søster! . . .

Nej, det vil han ikke tænke paa nu.

Poul ser lidt indesluttet ud. Hvor han egentlig er stille, den Dreng . . .

Men Victor smiler. Han er vist forundret over Faderens Forløjethed, skønt han er saa lille; han har skottet skælmsk flere Gange til Magnus, da Talen var om Henrik.

Gud ved, hvordan de Børn bliver, naar de vokser til? Gid de dog aldrig maa komme til at lide, hvad han har lidt!

Nu tømmer Faderen den fjerde Snaps og godter sig højlydt —:

— Naa, min Dreng, hvordan gaar det nede i Forretningen? . . .

Det giver et Sæt i Magnus.

— Du siger slet ingenting . . .

Men han fatter sig hurtig, han maa jo fortælle

noget, noget morsomt dernede fra; ellers kan de gerne ane, at der er noget i Vejen med ham —

— Jo, Tak, det gaar godt . . .

Nu har han noget:

— Forleden Dag gjorde jeg for Resten en god Forretning. Der stod en Kaabe til 35 i Vinduet, og saa kommer der en Kunde, en Bondepige ind i Butikken og peger paa den og spørger om Prisen.

„45“, siger jeg, for jeg huskede forkert. — „Nej,“ siger hun, „der staar 35 paa den.“ — „Saa-e,“ svarer jeg; jeg vilde jo ikke give mig, nu jeg havde sagt det, og saa blinker jeg til Kommis'en og beder ham vise den Dame Kaaben, og imens de gaar udenfor, skifter jeg Sedlen til 45 . . . Saa tjente vi 10 til.

Magnus føler, mens han fortæller, hvor lumpen Historien er, og det er Løgn, det var kun et Indfald, han fik, men ikke udførte — han forstaar ikke, at han gider lyve saadan . . . Men hvad skal han fortælle? Han kan jo ikke fortælle — ak, nej . . .

Og Faderen klapper ham paa Skulderen:

— Hahaha, skogrer han, ja, der er sgu Stof i dig til en Forretningsmand, min Dreng. Jeg vil saamænd haabe, at det vil gaa dig lidt bedre end din Fader. For jeg er jo fattig og kan desværre ikke hjælpe dig, sukker han; men det var rart, om Du snart

kunde tjene saa meget, saa Du kunde støtte din gamle Fader og dine smaa Søskende lidt.

Naa, er I saa mætte? spørger han rundt til Børnene.

— Nej, ikke helt, stammer Poul ængstelig.

— Ja, er det ikke det, jeg siger? . . . Din Slughals kan heller aldrig faa dig proppet. Gud ved, naar Du bliver tilfreds?

Men det kan vi virkelig ikke vente paa, saa kunde vi vist sidde her til imorgen tidlig . . . Skaal! . . . Og Velbekomme!

— Tak for Mad, siger de allesammen, og de kysser Faderen, som Magnus selv har været tvungen til, da han var hjemme.

Men bagefter kysser de deres daarlige Broder, saa han bliver helt skamfuld over deres Kærlighed — de skulde bare vide, hvor de er gode imod ham, saa ulykkelig som han er:

— Ja, nu maa jeg nok gaa; — han bliver urolig, for han mærker Graaden presse og presse i Halsen.

— Aa, Du kan vel nok vente et Øjeblik, siger Faderen; saa kan vi følges et Stykke. Jeg skal bare have et Par Drag af Piben . . . for Du har vel ingen Cigarer?

— Nej, jeg har skam ikke, — og Magnus tilbyder ikke at sende Bud efter nogen: saa varer det bare saa meget længere.

Han ved egentlig ikke, hvorfor han lader sig kommandere til at blive . . . Naa, men saadan haster det jo heller ikke . . .

Faderen giver sig til at rense Pibe, puster Asken ud og stopper, mens han halvgræder:

— Ja, det er drøjt at være fattig. Hvem der blot havde . . . bare hundrede Kroner!

Det Ønske har Magnus nu hørt, saa langt han kan huske tilbage; men ingen har nogensinde faaet at vide, hvad de Penge skulde bruges til — Og hvad kunde 100 Kroner nytte i denne Fattigdom?

Børnene er fuldstændig ligegyldige for Faderens Snak. De staar i tavs Beundring omkring deres store Broder, og Magnus føler, at han er magtesløs, ja, overflødig her — de smaa synes slet ikke at mærke, hvor ondt de har det.

Maaske er det netop et Held for dem, at de ikke har kendt andre Forhold —.

Pludselig snapper han efter Vejret og bliver staaende stiv og ubevægelig; han hører Trin op ad Trappen.

Det er ham, som Blodet stanser, og han lytter spændt til hver Nerve, medens han forsøger at lade uanfægtet, for at de ikke skal opdage hans Angst —:

Hvis det nu er Politiet alligevel . . .? Saa vil han løbe ud i Køkkenet og smutte ned ad den Vej, naar

de gaar ind for at hente ham . . . eller — ud paa Taget og . . .

A-e, nej, aander han op igen. Gudskelov, det er en, der ringer paa ovre hos Naboerne.

Men der er atter kommet en kogende Uro over ham —:

Bare den Fader dog snart kunde faa bakket færdig! . . . der har han sat sig til Borgeleje i Lænestolen . . .

Naa, nu rejser han sig . . .

— Det er noget svært fint Tøj, Du der har faaet, siger han og gaar hen og beføler det kælende som en gammel Købmand. Det er godt Kram. Og grønne Silkestriber i Benklæderne! — det maa jeg sige . . . hvem der havde Raad til det! Se, hvor slidt din Faders Tøj er.

— Du kan snart faa dette her, ryger det ud af Magnus, uden at han ved, hvorfor han siger det.

Men han besinder sig straks:

— For jeg har et Sæt til, og jeg behøver ikke saa meget, føjer han hurtigt forklarende til; der kunde han nær have røbet sig.

— Gudbevares, det var virkelig ikke saadan ment, min Dreng, hykler Faderen . . . Naar man bare har en ren Flip og hele Støvler, er man altid pæn.

Men, hvis Du har lidt gammelt, kan vi naturligvis altid bruge det herhjemme. Jeg passer jo Tøj med dig, og ellers kan Børnene vel have lidt Gavn af det.

Magnus tænker paa, at nu har han ikke noget nødig i Verden mer, og da han nu alligevel skal dø —:

— Ja, hvis mit Ur kan være jer til nogen Nytte, saa maa I gerne beholde det. Jeg savner det ikke; — han lægger Uret fra sig paa Bordet.

— Det kan vi skam nok, udbryder Faderen henrykt. Tak for det, min Dreng! . . . Du tænker da lidt paa dit Hjem.

Naa, lad os saa i Guds Navn komme af Sted, ud at slide for Føden.

Han hænger Piben hen, og de tager begge Tøjet paa.

— Se nu at faa gjort ordenlig i Stand, vrisser han til Marie. Poul kan vel nok hjælpe . . . Og lad mig nu se, at I er gode Børn, mens jeres Fader er borte, paaminder han dem i en faderlig Tone.

Farvel! — han kysser lille Victor og gaar ud ad Døren.

Magnus kaster et sidste Blik rundt i den uhyggelige, snavsede Hule, hvor de smaa vokser op til Gud ved hvad.

Men han er alligevel saa lind og let i Sindet, da han kysser dem dvælende langt til Afsked og hvisker, at de skal hilse Henrik:

De holder da af ham, kan han se; hos dem efterlader han kun kærlige Minder . . .

Gid han kunde leve og hjælpe dem til at blive gode Mennesker, vælder det ind over ham, og bane Vejen for dem, saa at de ikke skal snuble . . .

Gid han blot kunde sige dem alt, saa at de kunde tage sig i Agt . . . Men han er fortabt . . .

— Farvel, siger han saa og river sig løs; ellers kom han vist til at græde.

Og Tiden er kostbar. Nu maa han se at slippe fra Faderen, for han *maa* naa ind til gamle Stine, inden det bliver for silde . . .

— Kom snart igen, Magnus, raaber de smaa efter ham ned ad Trappen.

— Lev vel, raaber han tilbage, og hans Hjerte er ved at briste af Sorg over, at han ikke kan leve og forbedre sig og styrke sig ved at være sammen med dem.

— Hvad Vej skal Du, min Dreng? spørger Faderen, da de staar nede paa Gaden, og den friske, skarpe Frostluft atter æder sig vækkende ind i Magnus.

— Je-jeg . . .; han mærker, at hans Stemme skælver svagt, og han strammer sig op . . .

— Jeg skal ind i min gamle Forretning og høre, om Madsen kender en dygtig Tilskærer.

Ellers slipper jeg vist ikke fra ham, siger han ved sig selv. Men der, ved han, følger Faderen ikke med ind, fordi han skylder hans gamle Principal Penge.

— Naa, ja, den Herre ønsker jeg nu ikke at have noget at gøre med. Han ved ikke, paa hvad Ben han skal staa.

Men jeg vil jo gerne nyde lidt godt af dit Selskab, naar man saa sjældent ser dig . . .

Det er bare for at tigge Penge af mig, at han følger med, tænker Magnus og føler sig helt lettet, som de rask traver af Sted i den bidende Kulde og den straalende Sol — nu bliver han da af med ham . . .

Faderen gaar og fortæller om de forestaaende Valg — Valgdagen er en af hans store Dage —:

— Hvis man ikke vidste, hvad Gud, Konge og Fædreland kræver, kunde man saamænd engang imellem fristes til at blive Socialist, siger han. Den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa. Men — — —

Og han fortæber sig i et vidt og bredt Foredrag, som Magnus har hørt saa ofte; Faderen benytter bare alle de Fordele, som hans Stemmeret giver ham, til at spise Kirsebær med de store — Flosk-

lerne er det eneste, han har tilbage fra sin Velmagtstid. Naar han kan komme til at aflevere dem, forlanger han egentlig ingen Svar.

Magnus hører kun halvt, han tænker paa, at naar han nu er fri for ham, vil han skynde sig hen til gamle Stine og saa — ja, saa vil han dø.

Saa kan han tage ud til Damhussøen og drukne sig.

Men han vil gaa ud i Søndermarken først og sige Farvel til alle de Steder, hvor han har leget som Dreng, hvor han kender hvert Træ fra dengang han klatrede i dem for at finde Fuglereder, og hver eneste Plet. Ak, da tænkte han ikke, at han skulde ende saa sørgeligt.

Der vil han saa spasere omkring, til det begynder at skumre, og saa vil han vandre ud ad Roskilde Landevej og drukne sig i Damhussøen . . .

Faderen gaar der og fabler om alt, hvad han vilde gøre, hvis han bare havde Penge, og travle Mennesker og Vogne krydser forbi i ustanseligt Jag. Kun Snekasterne staar stille ude paa Gaden — de fattige arbejdsløse, som har faaet en Smule at bestille med at læsse Snebunkerne paa Vogne. De ser saa fornøjede ud i Solskinnet, mens de vælter Skovfuld paa Skovfuld op, — Cigaren hænger dem i Mundvigen, den har de vist maattet savne længe. . . . Folk snubler i den fortrampede Sne, de spjætter, og deres Miner fortrækker sig i Angst, men da de

saa atter finder deres Ligevægt, smiler de forlegent og løber leende videre — nu er de ovenpaa igen.

Livet gaar sin Gang trods Angst og Nød og Sorg. Kun for mig har det ikke mere Brug, sukker Magnus i sig selv; jeg er tilovers . . . jeg er kun god nok til at fylde op i et Fængsel . . .

Han føler sig saa knugende tung til Mode.

Men Gudskelov, nu skal det snart være forbi, og saa faar han Fred! — — —

Som Kvinderne dog stirrer paa ham — han maa ligefrem gøre sig Umage for at se fremmed paa dem . . .

Hvor hun var smuk! — han griber sig i at vende sig om efter en ung Dame. Det slaar ham, at han kender den Gang, men . . .

Aa, det er Ellens! . . .

— Jeg synes, Du er saa adspredt, brummer Faderen med et bebrejdende, da de er naaet ind til Rømersgade — Magnus har svaret ham med Enstavelsesord, naar han har spurgt —:

— Aa, ja, jeg gik og tænkte paa, at . . . Klokken er over elleve, stammer han i det, og jeg skulde se at naa Halvtolvtoget. Vi maa vist gaa lidt hurtigere.

— Naa, jeg havde ellers ment, at vi skulde drikke en Bajer sammen, inden vi skiltes. Nu varer det jo noget, før vi har Fornøjelsen at se dig igen. Jeg

ved netop en lille Knejspe henne paa Købmagergade — ikke ret langt fra Madsen, i en Kælder, hvor man faar et dejligt, stort Glas Øl til 15 . . .

— Nej, Tak, det tør jeg skam ikke, det er der ikke Tid til, skynder Magnus sig afværgende.

— Naa, ja-ja, min Dreng. Forretninger frem for alt selvfølgelig; hans Tone er misfornøjet, og han tier fornærmet, men saa gaar han nok snart . . .

De naar ud til Kultorvet.

Nu er de der straks, heldigvis.

— Her maa vi nok skilles; Faderen stanser: Jeg bryder mig ikke om at hilse paa den opblæste Karl. Farvel, min kære Dreng, og skik dig nu vel, saa jeg kan faa Glæde af dig paa mine gamle Dage . . . Farvel, og Vorherre være med dig!

Han kysser Magnus paa Panden, og de skilles.

Hvor det var dejligt, at han endelig gik!

Magnus nikker Farvel og gaar videre.

Men pludselig tøver han uvis:

Skulde han ikke hellere gaa lige hen til gamle Stine?

Han ser sig tilbage, men saa faar han Øje paa Faderen, der ogsaa har vendt sig og stanser spørgende.

Hvis han nu ogsaa vil hen til hende —?

Nej, jeg kan lige saa godt gaa ind i Forretningen

et Øjeblik, bestemmer Magnus sig, og han sætter sig igen i Bevægelse . . .

Det er egentlig underligt, for nu synes han, at han slet ikke er tvungen eller nødt til at dø —

Hvis han blot kunde sige, hvordan det er fat, til sin gamle Principal, saa vilde han maaske ordne det hele —

Hvis det nu var en dum Indbildning altsammen . . . saa behøvede han ikke at volde de smaa Søskende Sorg, og —

Aa ja, hvis han blot kunde sige det!

Men det kan han dog godt.

Dersom Hr. Madsen ikke vil hjælpe ham, kan han jo alligevel altid tage Livet af sig.

Ja, han vil sige det til ham og bede ham saa mindelig om Hjælp, fortælle ham, hvor fortvivlet og ulykkelig han er . . .

Og med heftigt bankende Hjerte, fuld af bange Haab nærmer han sig Butikken:

Bare der nu ingen Kunder er!

MAGNUS træder ind i det aflange Lokale.
Nej, der er ingen.

Aa, nu ser han: der staar Bjørns høje, udmagrede, brystsyge Skikkelse, — han er alene, i Færd med at støve Hylder af. Men ved Magnus' Komme vender han sig omkring og bryder af i Arbejdet. Parat til at ekspedere gaar han ham i Møde — han venter vel en Kunde —, og saa skifter hans Ansigt:

— Goddag, gamle Dreng! udbryder han glad forbavset. Nej, det var da morsomt. Hvad Fanden er Du her i Byen efter?

Magnus bliver ganske overrumplet ved hans Spørgsmaal; det havde han slet ikke beregnet. Han kan, han vil da ikke fortælle Bjørn noget — han kunde ligefrem hade den Fyr.

Men han fatter sig:

— Jeg er herinde for at faa fat i en Tilskærer,

siger han forceret; han er helt nervøs, han maa tale med Hr. Madsen —:

— Er Chefen ikke til Stede? spørger han.

— Jo-e, svarer Bjørn og viser med Hovedet bag ud mod Kontoret.

I det samme dukker Principalen netop frem i Bagbutikkens Halvmørke. Han misser mod Dagslyset og opdager Magnus, og da ogsaa han bliver forbavset og hilsende spørger, hvorfor han er inde, staar han der fuldstændig hjælpeløs, for han kan da ikke sige det, naar Bjørn hører derpaa, og han kan jo heller ikke sige noget andet. Derfor fortæller han igen Historien om Tilskæreren, og skønt han er forpint og fortvivlet over, at den haabede Udvej nu er ham spærret, føler han sig et Øjeblik ligesom befriet. Ulykken er jo, at det, han har gjort, det *kan* han altsaa ikke sige eller tilstaa for noget levende Menneske, og heldigvis lyder hans Grund saa naturlig, saa de ingen Mistanke faar.

Men alligevel, det er saa forfærdeligt, at han her maa staa og lyve overfor den eneste, der *kunde* hjælpe ham, hvis han vil. Graaden vil trænge sig frem, han maa tvinge den i sig.

— Her er en Regning, som Du kan gaa med. Se nu at faa de Penge, formaner Principalen Bjørn. Nu har det varet længe nok.

Og det kommer helt forløsende, da Bjørn spørger:

— Gaar Du med?

— Ja, svarer han og griber Lejligheden. Jeg maa jo ud og finde den Tilskærer . . . Farvel, Hr. Madsen.

— Farvel, Magnus, og hils dernede, siger Chefen.

. . . De gaar ud i den friske Luft — aa, nu kan han da trække Vejret igen, og saa dejligt Solen skinner!

Men hvor det dog var dumt og fejgt af ham, at han ikke sagde det! Hvor han fortryder det!

Naa, men det er der jo ikke noget at gøre ved . . .

Og til Bjørn kan det ikke nytte at tale om det. Han er altfor optaget af sig selv; han gaar og krammer ud med sine sidste Pigeeventyr. Som Brystsygen har tæret paa ham i det sidste Aar!

— Men nu skal Du høre den stiveste, ivrer han pludselig. Forleden Dag kommer jeg op for at kræve nogle Penge for en Kaabe hos en Skibskaptejns Frue, nydelig, ung, 24 højst, god Portion. Og hun inviterer mig jo indenfor og byder mig Vin, og saa, forstaar Du, vilde hun sgu have fat i mig. Jeg er jo ikke den Mands Søn; jeg lod mig selvfølgelig ikke sige to Gange, og jeg fik ordenlig dyppet Snudeskaftet og det hele. Hun bad mig om at komme igen, naar som helst jeg vilde — Manden er kun hjemme en 6-7 Gange om Aaret —, og

saadan et Tilbud skal man jo ikke lade gaa fra sig.

Og han udmaler de nærmere Omstændigheder.

Magnus er ækel ved den Fyr. Saadan en raa Skørtejæger, der er ligeglad med alt andet i Verden og bare bryder sig om sig selv . . .

— Med min Brystsyge kan man højst leve to Aar til, det er Arv, og nu har jeg spyttet Blod igen, saa Fanden skulde da nægte sig noget. Skidt være med det, siger jeg, tag en Æbleskive til, saa bliver det lige en Krone; og han griner.

Kan Du huske Magda, Urtekræmmerens Datter? Dejlig lille Pakke Mad nu, kan Du stole paa. Hun bliver sejsten om en Maaned, og saa skal jeg nok være der. Lige paa Dagen. Det maa man jo passe. Lammesteg, gamle Dreng, hva'?

Naa, men er der noget nyt i Landskabet dernede? Laver Du noget? spørger han.

Og Magnus, der saa ofte har pralet af Eventyr, naar han har talt med Bjørn, og budt ham over, han ved ikke, han synes ikke, at han kan forandre det nu, og anslaar samme Tone. Han gaar der med Tanken paa Ellen, paa sin Forbrydelse, og dog hører han sig selv prale med den, digte om paa den, fortælle, at han netop har faaet sig en Pige, der lige er fyldt sejsten. Men det er Ellen, han beskriver og mener. Tilsidst haler han hendes Fotografi frem af

Inderlommen og viser det — det, som lige er taget, og som hun gav ham iforgaars.

— Ja, det er fra dengang, da hun kun var lige fjorten, forklarer han; meget mere udviklet nu, forstaar Du.

Han er rasende over sin egen Svaghed og Fejghed. Dette, at han ikke kan sige Sandheden, at han maa lyve, mens denne brunstige, brystsyge Fyr kan gøre, hvad han lyster, og maaske sætte Børn i Verden, og han selv er dog saa stærk og sund og kraftig.

Det er endnu Tid at bede Hr. Madsen om Hjælp, siger han til sig selv, medens Bjørn fortæller videre og griner og peger Pigebørn ud, fremhævende alle deres Fortrin i de raaeste Udtryk.

De er naaet ud til Ranchs Ur paa Hjørnet af Østergade.

I Sne og skinnende Sol ligger Højbroplads for dem. Blomsterkonerne sidder der med deres Kurve fulde af pragtfulde, brogede Tulipaner og spraglede Krysantemum, Liljekonvaller og Hyacinter, fine, kuldskære Roser og gyldent, vissent Bøgeløv — alle mulige Farver pranger i det stærke Middagslys fra den blaa Himmel; alle Slags Køretøjer gør Færdsen til et bedøvende, flimrende Virvar, og Menneskemylret ogsaa — alle de smaa Kvinder med de blanke Øjne, de friske, røde Kinder og Smil bag

Sløret og den dampende, hvide Aande, der staar dem ud ad Munden, ud i den kolde Luft . . . de tripper og trasker af Sted, vuggende og svajende, med Hænderne forfrossent stukket i Muffen og Smaapakker om Haandleddet . . .

Ak, hvor han elsker Kvinder og Blomster! — hvis han alligevel kunde leve!

Med et staar Bjørn stille. Glubende sluger han denne dejlige, brogede Verden med sine feberskinrende, dybtliggende Øjne, breder overmodigt begge de magre Arme ud i Luften og slaar dem saa sammen over Brystet, som om han favnede det hele:

— Det er én stor Portion altsammen, griner han forsorent. Man kan faa, hvem man vil. Bare man gaar hen ad Gaden, hænger der straks en paa, og saa giver man hende en Bajer, værs'arti', i Seng med hende, og bagefter to paa Tæven og herut af Lemmen.

Naa, men nu stikker jeg bare lige hen i Læderstræde, slaar han over. Gaa derind i „Avtomaten“ og vent saa længe; — og han skynder sig lang og duknakket over Blomstertorvet.

Magnus ser efter ham — han er dog modbydelig, helt raadden, som et stinkende Dyr.

Men nu maa han selv tage en Beslutning. Enten maa han dø, og saa kan han lige saa godt straks gaa sin Vej hen til Stine; eller ogsaa maa han gaa

tilbage med Bjørn og tale med Hr. Madsen — han behøver ikke at sige det til Bjørn . . .

Ja, det vil han. Hvis han alligevel kunde leve!

Hvor han er mat og slatten i Knæene — det skal gøre helt rart at sidde lidt ned!

. . . Inde i Kaféen skænker han sig et Glas Porter og sætter sig ved et Bord midt i Lokalet, mens han stirrer frem for sig, ud i Rummet; og gennem Glasdøren ser han ude paa Gaden Folk og Vogne færdes forbi. Og hvor Solen skinner over Sneen og de dejlige Blomster . . . og alle de dejlige Kvinder!

Ja, han *maa* leve . . . Her i København er det da ikke saadan et Fangenskab, som nede i det forbandede Hul.

Men saa vil han ikke omgaas denne raa Bjørn, han vil være saa flittig og arbejdsom og passe paa. Her er Kvinder nok, dejlige, voksne Kvinder; og han er jo køn, det finder de — bare han ikke havde den forhadte, umættelige Drift! . . . men han skal vide at tæmme den.

Det frisker og styrker med den tykke, sorte Porter . . . Han er saa stærk, han *vil* leve lige saa vel som de andre.

Hvis Hr. Madsen blot vil være god — aa, men det vil han, det vil han nok . . .

Tænk, hvor meget han saa kan blive for de smaa Søkende! Han skal rigtignok tage sig af dem og

værne om dem og bruge sine Penge til noget nyttigt, saa de kan faa det godt.

Der er Bjørn! . . . Nu maa de se at komme af Sted i en Fart, for hvis det ikke lykkes med Hr. Madsen —. Men det skal det; nu skal det være Alvor!

— Naa, endelig, siger han, da Bjørn har tappet sig et Glas Øl og tager Plads ved Bordet. Vi maa skam skynde os, for jeg skal med 12³³, og jeg skal tale med Tilskæreren, og saa maa jeg tilbage til Madsen — der var en Ting, jeg glemte at spørge ham om fra min Principal.

— Hvad var det?

— Aa, det var om . . . et Parti Avktionsvarer, lyver han kort.

— Ja, det gaar sgu heller ikke at drive den af, naar det er saa nær, siger Bjørn og mærker ingenting. Skaal da, og skidt være med det!

Og de drikker Glassene ud . . .

Sneen er blødere nu, den giver ligesom efter ude paa Fortovet; det er Solen, der har tøet den trods Kulden, — og den megen Færdsel vel.

Magnus gaar og tænker kun paa sin Frelse, at nu vil han bede om Hjælp, og imidlertid gør Bjørn sine nærgaaende gemene Bemærkninger om Damerne, som gaar forbi; han har ikke Tanke for andet.

— Se, se, se! ryger det pludselig ud af ham, og

han peger ud i Luften over mod den anden Side; se, der gaar en Spillemand!

— Hvad for en? spørger Magnus og følger Retningen efter Bjørns Finger.

— En, der holder af Mandfolk, forklarer Bjørn. Ham der! Han vilde have fat paa mig forleden Aften, men der var jo vinket af.... Jeg lovede ham, at jeg nok skulde melde ham til Politiet, saa han kunde komme i Forbedringshuset, og Fanden tog ved ham, han benede af, alt, hvad Remmer og Tøj kunde holde.... Se, hvor han skuler....! Saadan en fortjente ikke bedre. Nu lusker han af, se, hvor han har faaet travlt.... Ja, Du kan bare vente, truer han med knyttet Haand.

Magnus har set en velklædt Mand paa de fyrre vel, med en lidt kvindelig, vuggende Gang. Da Bjørn peger, giver det et Sæt i den ulykkelige; sky og skulende fortrækker hans Ansigt sig i smertelig Angst, men hans Holdning faar et Præg af fortvivlet Beslutning — det er, ligesom han holder igen paa sig selv for ikke at løbe, som om han vil tvinge sig til at lade som ingenting, skønt han paaskynder sin Fart og med en ængstelig Skelen tilbage over sin Skulder drejer om ad den første Sidegade.

— Se, nu løber han, raaber Bjørn hoverende.... Dit Svinebæst, brøler han og styrter over paa det modsatte Fortov, som om han vil efter ham,

men bryder pludselig af ved Hjørnet og bliver staaende og true med løftet Arm.

Og da Magnus naar hen ud for Gaden, ser han virkelig Herren løbe af alle Kræfter, mens han stadig kigger tilbage i stiv Skræk.

Han fyldes af en uovervindelig Rædsel:

Der lever denne Stakkel i daglig Angst maaske, hvor han vender sig hen. Han er ogsaa opdaget — Bjørn kan melde ham til Politiet, naar det skal være, en forvorpen, dyrisk, liderlig Kumpan som Bjørn —

Magnus ved ikke, men han maa tænke paa Aage . . . og Barberen . . . Og altsammen er det Driften, Driften og dens uransagelige Veje . . .

Hvor det er forfærdeligt!

Og de lever videre. At de kan!

Aage er straffet, og Herren dér er opdaget . . . og jeg selv —

Han ser fuld af Afsky paa Bjørn, der sejrstolt grinende vender tilbage.

— Hohoho, klukker han sjæleglad, saadan skal de have det.

Nej, nej, nej, skriger Magnus oprørt i sig selv, Livet er kun Rædsel!

Det knuger ham om Hjertet, og han gyser, men han samler alle sine Kræfter med den yderste Anspændelse.

— Hør, nej, bryder han brat af, jeg faar ikke Tid alligevel. Farvel, Du —.

Og han griber og slipper Bjørns Haand i samme Sekund, løber bort over Gaden, mens han hører Bjørn raabe:

— Hvad Fanden gaar der af Dig? . . . Naa, Farvel, gamle . . .

Han hører ikke mere, han løber ned ad Klareboderne, ned til Pilestræde, ganske bestyrtet, rædselsslagen:

Alt er ude! alt, alt, alt. Det var det sidste. Tænke sig at være udsat for at blive bespottet, forhaanet, truet som en Forbryder hele sit Liv, at skulle gaa i evig Angst . . . og hvis nu —? og Straffen, Skammen, aa, nej, nej, nej!

Sønderknust holder han inde i sit Løb, han overfalder af en voldsom Krampegraad, der gennemryster hele hans Legeme, saa han tumler over mod en Husvæg og maa gribe for sig, og tilintetgjort vakler han ind i en Gadedør, hvor han synker omkuld.

Det er, som alt Blodet er stivnet, som om han er lammet i alle Lemmer, han føler ikke sit Legeme, kun inde i Hjernen summer og surrer det i vanvittig Forvirring med tusende vage Spørgsmaal og Indskydelser, han lider Alverdens Kval og Gru, indtil

den Tanke igen skyder op i ham og presser sig frem med Fortvivlelsens Styrke:

— Nu maa, nu vil jeg dø!

Og han rejser sig med Besvær, men grebet af sin Beslutning: nu skal intet i Verden hindre ham i den, ingen menneskelig Magt.

Han vakler igen ud, og derude paa Gaden, hvor Mennesker og Vogne haster forbi, tager han sig sammen, vil tage sig sammen —, men store, tunge Taarer strømmer ham atter ned over Kinderne, og han tøver raadløs, som et lille vildfarende Barn, der ikke ved nogen Vej tilbage —: Han er fortabt; og han stirrer i sløv Opgivelse ud for sig, mens alt udenom flimrer for hans Blik.

Med et mærker han, at Folk staar stille og glor paa ham. Paa Stedet ligesom lever han op igen, farer med Haanden over sin klamme, svedte Pande, tvinger hele sin Kraft sammen og kæmper sig til Bevidsthed.

Da han ser, hvor han er, lyner det igennem ham, at han maa og skal jo hen til gamle Stine, og mekanisk vandrer han af Sted i de trange Gader, mellem de lave Huse, uden at se til højre eller venstre.

Men saa paa engang, som han kommer gaaende, bliver det ligesom sort for hans Øjne, som et sort, bølgende Hav, der langt henne i Vognmagergade, og det tager et Ryk i ham, saa han bliver lysvaagen:

Hvad i hele Verden er dér dog paa Færde? Der er Opløb. — Det er jo udenfor gamle Stines Hus!

Et Øjeblik forekommer det ham, at han hellere maa vende om, men saa ved han ikke, han maa, vil se hende, før han dør . . . hun skal give ham det sidste Kys — hun er det eneste Menneske, der kan lindre hans Kval og den forfærdelige Død . . .

Jo, jo, det er udenfor, hvor hun bor, og alle hendes Vinduer, alle Vinduerne paa første Sal er smækket op paa vid Gab — hvad er der dog i Vejen?

De mumler og larmer med en raa, onskabsfuld Latter imod ham, synes han, da han kommer nærmere og ser, det er alle Kvarterets Beboere og en Mængde tilfældige nysgerrige, der er forsamlede derhenne, og han stønner af Uro og Angst for, hvad der kan være sket:

Er hun syg? . . . eller død? — alle Muligheder, alle Rædsler farer igennem hans formørkede Sind.

Der staar de og tramper i Kulden og skubber og puffes og griner og ryster paa Hovedet, og ud af alle Vinduerne hænger de og kigger og glor og i Husdørene — Piger og Alfonser, Madammer med spæde Børn paa Armen og Kællinger og Bøller og pjaltede, snavsede Unger . . . alt, hvad der kan krybe og kravle og gaa, er stampet op af Jorden — — —

Det kvalmer for ham, han tager sig til Hjertet, han er nær ved at kaste op. Men han maa jo have at vide, hvad der er i Vejen, og ligesom han kommer til Yderkresen af denne maabende, gloende Hob, tier den pludselig, og saa hører han en Mumlen og Hvisken fra Mund til Mund:

— Det er Nielses Broder, det er Nielses Broder . . .

Og de giver Plads for ham, viger til Side, for der er saa mange, der kender ham.

Dirrende af Spænding stanser han og spørger, hvad der er paa Færde.

— Det er en, som har hængt sig, lyder det fra flere Kanter . . . Det er den lille pukkelryggede Skomager oppe hos Vaskerkonen, der har hængt sig, forklarer andre . . .

Aa, Gudskelov! saa er det altsaa ikke noget med Stine selv, aa Gudskelov!

Og han gaar igennem Mængden, som har givet Plads, indtil han gennes tilbage af en brøsig Betjent:

— Hvor skal De hen? forhører han. Værsgo' og passér Gaden! Passér Gaden!

— Jeg skal her op i Huset, svarer Magnus bare.

— Ja, kom her. Det har sin Rigtighed, Olsen, raaber og vinker i det samme Madammen i Stuen, som gaar med Aviser, Magnus kender hende, og Betjenten lader ham slippe forbi.

Da han saa ør og forstumlet staar inde paa Trappe-

gangen og vil gaa videre op paa første Sal, stiller Madammen sig i Vejen for ham og siger beklagende:

— Ja, hvem skulde have troet det om den hæderlige Kone?

Maalløs, uforstaaende stirrer han paa hende: hvad mener hun? — og da hun ingenting siger, bliver han ganske nervøs af Utaalmodighed, og det brister ud af ham:

— Hvad mener De? Sig mig det, hvad er der i Vejen?

— Gud, ved De det ikke? Har De ikke læst Bladet?

— Nej, nej, hvad er det? stamper han.

— I-i, hun vilde jo drukne sig, fordi det var blevet meldt til Politiet, at hun levede paa polsk med ham, henders Loserende, den pukkelryggede Skomager, og da Tilsigelsen kom igaar, at hun skulde møde hos Assistenten, saa blev hun bange og vilde hun drukne sig i Sortedamssøen af Skam, men det var jo en kold en paa denne Tid af Aaret, og saa skreg hun om Hjælp og blev trukket op og blev kørt paa Kommunen til sjette Afdeling . . .

Ja, hvem skulde have troet det om den hæderlige Kone? . . . Det staar for Resten altsammen her i Bladet . . . det er mig selv, som gav det til Herren paa Kontoret, som der har skrevet det. Det er fuldstændig, som det er gaaet til. Jeg fik to Kroner for

den Nyhed, fordi de var først med den. De maa gerne have Bladet; — og hun rækker ham en Avis.

Magnus staar med den i Haanden og stirrer paa de sorte Bogstaver, der flyder i et for hans Blik.

— Og nu har han, Svinet, hængt sig paa Dørstolpen, plaprer hun videre, for han blev jo ogsaa bange, og ser De, han levede af hende helt og holdent og bestilte ikke en Skagle . . . Den skal jeg hen med paa Kontoret; jeg stod jo lige med Tøjet paa, for man maa være der først med den . . . Han havde stoppet sit Lommetørklæde ind i Munden, saa det var ligefrem ikke til at vriste ud igen, saa han var saa død som en Sild, da de skar ham ned . . . Vi var jo lidt underlige ved, at vi ikke saa noget til ham, og saa fik *jeg* fat paa Betjenten, og han sprængte Døren . . .

— Nej, hvem skulde have troet det om den pæne Kone? gentager hun.

Naa, men jeg maa af Sted . . . Farvel! — og hun gaar og lader Magnus blive staaende alene.

Hans Hjerte krymper sig, han lukker Øjnene, Læberne spiler sig fra hinanden, og han svælger, som svælgede han hele Livets Rædsel.

— Ogsaa hun! mumler han dumpt i sig selv, og alt bliver øde og tomt inde i ham og uden om ham.

Som en Søvngænger skrider han bort — nu kan han dø . . .

Han skrider af Sted for at dø, iskold og ufølsom for alt andet. . . .

Men pludselig, da han er naaet ud til Gotersgade, tørner han mod en Lygtepæl og farer til i Smerte, og i det samme opdager han, at han staar og krammer Avisen.

Han stirrer paa den, og hans Øjne stanser ved Overskriften over Artiklen om gamle Stine, „Livstrætte“:

„En 50-aarig Kone . . . Enkemadam Kirstine Henriksen . . . meldt til Politiet for forargeligt Samliv af ondskabsfulde Mennesker“, læser han, og hans Blik glider sløvt ned over Spalten med den fuldstændige Beretning, indtil det fanges igen: „Alle i Huset giver hende det bedste Skudsmaal for Hæderlighed og Flid“.

„Igaar ved 4-Tiden opskræmmedes Beboerne“ — han læser uvilkaarligt, mekanisk videre — „i Ejendommen Nr. 10 paa Nørrebrogade ved et vældigt Brag nede i Gaarden, og da man ilede til, fandt man Liget af en ubekendt ca. 30-aarig Mandsperson liggende paa Stenbroen. Hjernen var flydt ud, og Sneen lignede en eneste stor Blodpøl.“

Magnus bliver ved at læse:

„Selvmorderen var gaaet op ad Køkkentrappen og havde afført sig Hat og Jakke oppe paa 5. Sal, forinden han styrtede sig ud ad Gangvinduet“.

„Der fandtes paa Liget ingen Papirer eller andet, som kunde give Oplysninger om hans Navn eller Motivet til den fortvivlede Gerning.“

Som et Lyn er Beslutningen født:

Det vil jeg!

Og med sikre, rolige Skridt gaar han ind i Gaarden, som hører til Huset, hvor han staar, stiger op ad Køkkentrappen, helt op til Kvisten, han kaster Frakke og Hat og Jakke, skubber Galosjerne af, aabner Vinduet og stirrer tomt ud, ned i den øde Gaard som i en Afgrund.

Et Gys gennemfarer ham:

— Tilgiv mig, tilgiv mig, lille Ellen, skælver hans Læber . . . Kære Søskende, tilgiv jeres daarlige Broder . . .

Hans Tænder klapper; hvor han fryser!

Dø! . . . Fred! . . .

Nu —

Og med et Sæt styrter Magnus sig ud . . . ind i Døden.

